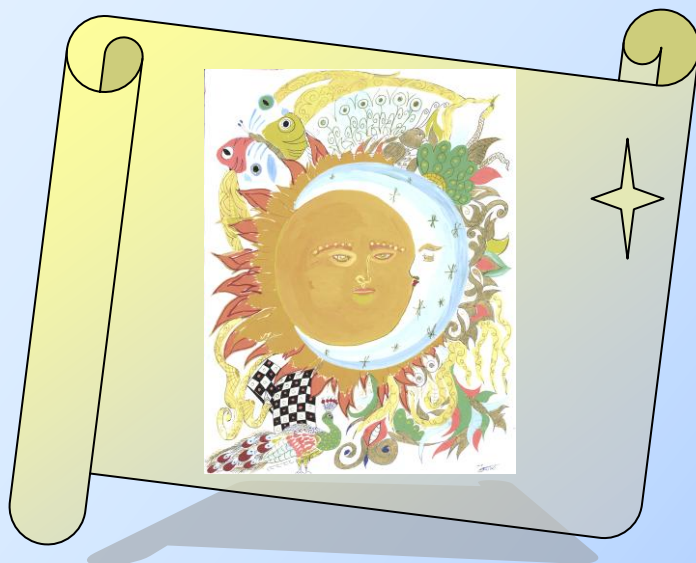

Szakáli Anna

Nevető

Hold

*„Ne vesd meg lelkem sóhaját.
Békévé szelídül a szó, míg oltalmazón magához ölel.”*

Szakáli Anna

Szakáli Anna: Nevető Hold ©

Nyelvhelyesség: Bemné dr. Schneider Mária

*A kötetben található képek és a címlap Jónás László (Nyim)
grafikus munkái.*

Köszönet a támogatásért

a Dunántúli Regionális Vízmű Zrt.-nek

Szakáli Anna

Készítette: www.konyvmuhely.hu

ISBN 978-963-06-5762-4

Ajánlás

*Ne legyél bús, zene szól,
füledbe édes dallam árad.
Szelíd hangoktól
szád ívében mosoly támad.
Titkon rezgő lét záloga,
lecsukja szemed a béke
nyugalmat adó mámora!*

*Ne legyél bús, zene szól,
könnyítsen bánatán szíved.
Angyalok szólnak nevetve,
nincs féltőbb, szeretőbb híved.
Élj! Tiéd minden perc, óra,
töltse be lelked a béke
nyugalmat adó mámora!*

*Ne legyél bús, zene szól,
titok, rejtély tovább nem várat.
Minden szó egy-egy dallam,
oltalmat keres nálad.
Legyél a béke otthona,
és átölel e földi lét
nyugalmat adó mámora!*

2008. január

NEVETŐ HOLD*Nevető Hold*

*Minden, mi van ideleenn,
fentről paráynak látszik.
Minden, mi ott van fenn,
hiú káprázatot játszik.*

*Itt lenn sötét a bolygó,
önnön fénye nem ragyog.
Ott fenn fénylik a golyhó,
hamis tündöklés vacog,*

*Bujkál dús felleg mögött,
csak les, csak néz, nevet,
megint szeszélyes, mert fogy,
aztán újra virulva,*

*Mindig később indulva,
félénken kacsint le rám,
és elkísér a kihalt,
csendet kongató utcán.*

*Ketten megyünk, Ő és én.
Koronája Naptól kapott,
szöghajamra ebből adott
kicsi ezüst glóriát.*

*Lépegetve könnyeden,
élvezem, hogy jön velem...
Kegyébe vesz légi lény,
Nap, Hold, Föld, a csillagok,*

*Én is velük csillogok,
s megfejténém e csodát,
ha nem érezném hirtelen,
ez nem lehetne nélkülem.*

*Ki bámulna tükrebe,
a Hold ezüst képébe,
ha a Földön nem lennék,
vagy csak úgy, mint a lepkék!?*

*Kinek csalna szemébe...
Könny és sóhaj kísérté
égi tüzet ki csodál,
holdfény alá hogyan áll?*

*Derűs szívvel hidd csak el,
az is minket irigyel,
az angyali égi kar,
mind, ki glóriát akar...*

*Mert ami van odafenn,
nélkülünk értelmetlen.
Minden, mi él ideleenn,
megismételhetetlen.*

*Nevet a Hold, nevet rám,
titkot rejtő ősmagány!
Miénk örökkön e fény,
ha átlépünk az Idő
Földhöz rendelt küszöbén.*

2007. november

Holdanya

*Asszony ül a Hold homokján,
surranó szál égi rokkán,
vásznát szövö, nászlepedőt,
a huszonnyolc napra jövőt.
Szövi, szövö, szövögeti,
kilenc hónapot ad neki.*

*Ha ez idő mind eltelik,
kicsi buba megszületik.
Pihenő szál szövőszéken,
fogyó holdban alszik szépen.*

*Szálló ének, ringó bölcső,
mesevilág, tündérvilág,
szerető szép szavakat sző.
Ni, hogy piheg anyja karján!
Emberfia élni akar,
nem mereng el világ búján.*

*Anyját látja, csak őt hallja,
mint kisbárány kérő hangja,
jelbeszédét, mosolygását
anyaszívbe belemarja.*

*Ha baljós árnyú lesz a sötét,
elhessenti betegségét,
holdanya ül az ágy szélén,
világváltó mesék végén,
hogyan szép legyen éji álma,
csókot ad a homlokára.*

*S mikor eljár az új idő,
hónapból a tizenkettő,
asszony ül a Hold homokján,
lába bölcső talpazatán.*

*Mellette az égi rokka,
az új szálát fonja, fonja...
Vásznát szövö, gyoicsot, lágyat,
kicsi inget apróságnak,
hogya az a másik csillag
odafentről hozzá ballag,
szíve alatt megpihenjen,
a holdanya új életről,
új emberről énekeljen.*

2007. május

Éji lámpás

*Ne vigyorogj, vén fancsali!
Mitől oly széles a kedved?
Tányésképed lámpásával
világíts a szeretőknek.*

*Surranó léptekre ügyelj,
kertek alatt már tolvaj jár!
Sötét árnyékok elnyúlnak,
éji fénytől ezüsthatar.*

*Kilesed féltett titkukat.
Hát te sem kíméled őket,
éj sötétjéért kolduló,
bujdokoló epedőket?*

*Tudod milyen, ki fiatal.
Hisz te is vágytad a Napot!
Hányszor keringtél miatta,
s futottad be a világot!*

*Te vén Hold! Magányos pásztor!
Takard be gyémántos szemed!
Ne leskelj felhő subádból!
Szeressenek a szerelmesek!*

2005. május

Nevess Hold

*Csillagokkal táncol a Hold,
fenn a végtelen határán,
hol Isten egymaga dalol,
és minden új égi hangra
világ születik valahol...*

*Táncolj, Hold, neved le rám!
Magam vagyok az égi Te!
Minden világ lényének
megvan a saját égíse.*

*Nevess, Hold! Ma van a napod.
Asszonya teljesül tested.
Dagály és szél viszi bárkád,
a Föld, az Ég téged lesnek.*

*Ne fogyj el! Táncolj lebegve,
tündökölj még, neved nekem!
Hajnali fény elől ne bújj,
most az egyszer jöjj velem!*

*Jöjj Napot lesni merészen,
ha itt vágtat tűzszekéren,
kékség végtelenén át,
látva tündöklő fényeit,*

*Hagyd el égi palotád!
Jöjj! Táncolj zöld réten át,
fű, bájos virág között!
Hús patak futó vizében*

*Ott, fenn, fellegek mögött,
Isten és a végtelen között,
hol vágnak rád a csillagok;
s bennem, szavakká vedletten
születnek égi pillangók...*

2005. október

Lángoló Tűzmadár

Beteljesedés

*Lábad kulcsold lábam köré.
Érzem a gyengéd szorítást.
Test ütemére rezdülő lélek,
könnyek hozzák a megváltást.
Szemed fényében láttam én,
titkoltál égő vágyakat;
nem reméltem, de elhozta az éj
a beteljesült álmokat.*

*Vágytam terád és vártalak.
Egyik kezemben olajág,
másik kezemben gyertyaláng.
Félénken miért menekülsz?
Sebzett szárnnyal, hogy repülsz?*

*Nézd, érted kitépem tollam.
Eléd a legszebbet teszem.
Neked adom. Eljössz velem?
Öltsd magadra, messze szállunk,
hol csak miénk forró vágyunk.*

*Eskü sem köt ilyen híven,
mint e forró, emésztő láz.
Jöjj velem, majd rám találsz,
hol csillag szó nászi ágyat,
mert magamnak én választlak;*

Én, a lángoló Tűzmadár!

2005. november

Hold-leány

*Legyél Hold! Hold-leány!
Ki fenn jár az égen.
Ragyogó ezüst-láng
titkot rejtő térben.*

*Legyél Hold! Ringató,
éji messzeségben,
ki csillagot ölel
fenn a magas égen.*

*Ha az éj elborul,
tudom, hogy ott gurul
halovány hold-leány
felhők sűrűjében.*

2006. február

Kettőnk dolga

*Tizenöt szál virág a csokor.
Az a forró láng belül ég.
Tükör a szem. Ha nem hozzád,
ugyan már, kihez tartoznék?*

*Az a forró láng belül ég.
Két kéz óvja, lobog, fészít.
Kezem kezedbe simulva,
Szerető féltés, jólesik.*

*Tükör a szem. Ha nem hozzád
tartoznék, bár letagadva,
sorsomnak megadnám magam,
de nem hagyhatlak magadra.*

*Ugyan már, kihez tartoznék?
Nélküled kőhideg minden.
Ölelésem érvénytelen,
halvány a Nap az égen.*

2005. november

Holdasszony

*Holdasszony figyel ott,
fenn, az égi tavon.
Kiles, bodros felhő
nyitotta ablakon.*

*Bágyadt csókot hint,
sápaszt forró láza,
izzó ezüsthéja
fájdalom tanyája.*

*Égi ösvényt tapos
a Nap után vágyva,
hajnalhasadásig
űzi, hajtja vágya.*

*Nem bánja azt sem,
ha meghal egészen,
Nap mellett sápadó,
halovány fényében.*

*Csak a Napot lássa,
csak hogy őt vigyázza,
kora esti égen
s a reggel fényében,*

*Ott siet merészen,
sarlója világlik,
csillag-szeretőjét
kíséri hazáig.*

2007. március

A szent titok

(Menyemnek, Andreának)

*Vigyázz, a még meg sem születettre!
Órizd, mint kerubok a Szent Kaput!
Azt a pirinyó, parányi magot,
melyet minden nő magával hoz
az időtlen mélység mit sem sejtő,
öntudatlan, élő parancsával,
mert benned élednek őseid újra,
élj hát isteni törvények szerint,
ne téj bűntől ingoványos útra.*

*Órizd, mint rejtékén kincsét a dzsinn!
Órizd a létezés tudattalan,
mégis világot rejtő csírába
szenderült, élethordozó magot.
Mert anyává nem a nő válik!
Érett szellemű asszony hatalma
a testet adó kehely őrzése.
S a teremő gyötrelem, sikoltó,
boldog fájdalomával adott élet
ad erőt, hogy a szent titkot
valaki közölünk tovább vigye.*

2006. március

Farsangra

*A farsang, nélkülem miért múlna el?
Kacagjon vidáman e pajkos kebel,
vigye magával mindazt, ki szomorú.
Harsogva zengjen a kacagó kánon,
hirdesse kedvünk ezen a világon.
Ki eljön, cifra, bohókás maszkot öltösn,
ölelés nélkül egy napot se töltsön!*

2004. február

Holdigéző

*Holdudvart kitáró
koszorút fonó fény,
imát mondó látó
Teremtő szent égén.
Csordul táltos szóra,
varázslat hoz ígét,
hajnal-kakasszóra
elsápadó rőt fény.*

*Bűnöktől feloldó
ének fut a szélben,
szakadón álmodó
gondolat az égen.
Fénybe fordul lángja,
sötét egekre tör,
vörös izzó fáklya
semmibe menekül...*

*Teljesedik a Hold,
alatta én és te,
parányi sorskerék
létünk rezzenése.
Bódult ámulata
növekvő, elfogyó,
tengert megrengető
hatalmas vízfogó.*

*Virágok nem nyílnak,
ha Hold nem világol,
asszonyoméh nem fogan,
ha fénye nem táncol.
Vizek felduzzadnak,
teljesedik képe,
ezüst topánkája
nagyanyó meséje.*

*Így leszel egésze
holdjárta világnak
és édes szerelme
holdigéző lánynak.*

2007. július

Örömök tüzeben

*Érzem, teremtetett élet bennem éled.
Lelkessel ölelem a Mindenséget.
Lüktet, forog, bár hatalmas talány,
porszezből galaxis, mégis parány.*

*Szeretet az erőm, más kapocs nincs.
Sámsonnak haja, Dáriusznak kincs
volt bűvereje, nekem érző szív,
mely vigasztaló mosollyal hív.*

*Csillagfény ragyog szememben, nézlek.
Gond von fátyolos homályt, ha féltlek.
Végtelen üzen, öröktől vár rád,
perce miénk, miénk az édes vágy...*

*Segíts, mint kezét nyújtó jó lovag,
bánatodban esdőn simogatlak.
Elveszek, keress. Én is kereslek.
Ne hagyd, hogy sírjak bánatom felett,*

*Fájdalom hasít, testet szül a test,
sajgó Ige rebben, sóhaj epeszt.
Benne vagyunk, miénk minden ima,
tett, öröm, bánat feszül vállunkra.*

*Hogy el ne botoljon a fáradt láb,
mező és rét virágát megcsodáld,
kettőnket vár kitaposott régi út,
fehér hajunk lobogva velünk fut.*

2007. augusztus

Jöjj el...

Korsót a vízbe, patak csobog,
meríts belőle inni, szomjazom!
Vízzel telt korsó enyhíti lázad,
vízből támad kánaáni lánynak
jó bor, híres esküvőjén, jöjj el...jöjj el...

Korsót a vízbe, patak szélébe,
meríts, szomjazom inni belőle.
Szalad, már nyújtja, szolgáló adja,
Atya szavára Isten angyala
száll le az égből, világ végéből, jöjj el...

Korsót a vízbe, patak szélébe,
meríts, szomjazom; inna belőle
elgyötört vándor, messze hazából,
fáradt lélek sivatag porától,
merítsd korsód, felüdülni tőle, jöjj el...

Merítsd a vízbe, patak szélébe,
le mosni mindent, mi gyalázatos,
sáros veríték lepi a testét,
szennyes gyolcsot fehérre mos,
vize a tükre, s az esküvőre jöjj el...

Fényes vőfényként méltón bevonul,
virít a Hold is, ezüstoffény hull,
égi a lámpás, kísér hídon át,
vizet szentelve egy pálmaág
merül, s a gyöngyfodrá viz szalad, jöjj el...

Korsót a vízbe, szerelmet susog,
forró az éj, inni meríts, szomjazom.
Vízzel telt korsó enyhíti lázad,
vízből támad kánaáni lánynak
jó bor híres esküvőjén, jöjj el...jöjj el...

2007. augusztus

Jónás László: Holdleány

Fohász, születés előtt*(Kincsőnek)*

*Parányi mocorgó létem
lebbenő hófehér fátyol...
Még sötét van, meleg e test,
bölcső, mely táplál, ápol.
Végigélni a fejlődést
küzdelmes, veszélyes út.
Dobogó lüktetés létem,
áradó forrás, csodakút,
mely csírájából én lettem,
aki jött, fény honából,
kicsi ember, élő magzat,
- mocorgó jel a holnapnak -
testemben új, parányi mag
rejtezik, mert a körforgás
örök, szüntelen létezik...
Én, a baba! Élet vagyok,
kit ringatnak angyalrajok.
Pereg a régi, érett szem,
de mindig új terem, mindig
lesz, ki szeretetet áhít,
gyöngéd érzelem gyümölcse
sejtek halmazává válik;
az ige újra testté lesz,
érző lélek lakik benne,
kapott arcom tiszta tükör,
mintha Isten mása lenne...*

*És eljön a nap. Mélység,
titkos sötétség nem rejt...
Vajon milyen lesz ott lent?
Mit rejteget az ismeretlen?
Kérlek, legyen az otthonom
béke sziget, szent nyugalom.
A lét tomboló zajában
olyan hely, hova nem hatol
vak gyűlölet, nincs bántás,
türelem lesz és áldás...*

*Legyen úgy, hogy a földi lét
- kikhez küldött a jó szándék -
hozza meg a várt reményt!
Tartson erősen az a kéz,
mely oltalmaz, ha jön a vész.
Köszönöm, teremő Isten
az édesanyát, édesapát!
Indulok. Hív a fény,
már várnak odaát...*

2007. október

Ráolvasás

*Elveszem tőled
poklokra megyek
én ajkam jajgat
bajod viselem
kezembe zárom
magamba szívom
magamba rejtem
remegésemben
mákonys álom
űzze messzire
senki ne lássa
senki ne tudja
forró homlokod
hűsítse álmod
kígyó sziszegje
ne vessz el szentem
kicsi bimbó
élet, rózsáágon
nézzed a hajnalt
az újat, fényeset
temesd mi fáj
mi úgy éget
itt vagyunk veled
nem kell félned
nem kell félned ...*

2006. augusztus

ÉGSZÍNKÉK

*Égyszínkék**(Édesanyámnak)*

*Keresztanyám három ruhát hozott.
Bérmálás ünnepére várva
taft, selyem és pié sorakozott.
De jaj, nem nőttem annyit a nyáron,
hogy jó lett volna ebből bármelyik.
Sírtam búsongva, sorsomra várva,
fájt, hogy nekünk nem telik,
s én majd lesütött szemmel állok,
míg arcomon dacként ül az átok.*

*Anyám nem szólt, dolgát tette,
de szemében ott bujkált a bánat,
ám lelke jóságában hallgatott,
majd valamit súgott apámnak.
Délután került elő a holland,
világoskék szövet gyönyörűség,
megkímélt, féltett ünneplője.
Oly gonddal óvta, vigyázta,
nem vette fel csak esküvőre,
s most kiterítve a nagy asztalon,
látom, ráhajol és kezdi, bontja.
Serreg és siklik az olló, feslik
a varrás rafinált árka mögött,
s a ruhadarabok repkednek,
mint kéklepke a pocsoltyák fölött.
Szívem velük repdes, míg a centi
százszor tekereg vézna testemen,
és bújik a tű a szálak között.*

*Hajnali három. Utolsó próba.
Fáradtan sírunk, anyám asztalra,
én az ágyra borulva.
Varrógép zaja kísér, döcög az álom:
var-rom-a-tit-kot, var-rom-a-tit-kot
a-tit-ko-dat-var-rom...*

*Képfoszlányok buknak fel, le,
néha elbóbiskol, meg-megrezzen,
tovább lendíti kerekét,
tit-kot-var-rok, var-rom-a-tit-kot,
szól a masina, zümmög a gép.
Másnap boldog ragyogásban állok,
fénykép is készül az ünnepen,
s két szív dobogását érzem,
dibi-dob, dibi-dob, ölel puhán,
egyik belül a helyén, másik kívül,
az éjszaka varrt égszínkék ruhán.*

2006. január

Eszter szomorúsága...

*Én nem dönthettem kié legyek...
Fátyolba burkol a magány.
Oszlopok közt tűnt idő honol,
mint magányos hold az égen,
létem minden pillanata körbejár...*

2006. május

Nefertiti

*A szépség rabbá tesz...
És te, Núbia királynője, rab vagy.
Előbb a hatalmas fáraó foglya,
majd szoborba rejtve tart az agyag,
s hogy szépséged felfedezték,
lényed zománccal bevont csapda.
Mosolyod időtlen varázs,
évezredek kapuin tekint át,
bilincsként fonódik körénk,
s nem enged sem el, sem tovább,
mint Nap a Holdat, Hold a Napot,
sötét bolygó a fényes csillagot.
Rabból rabtartó így lesz,
szépséged minket is rabbá tesz...*

2006. május

Várakozás

*Ma is vártalak.
Lelkem szótlanul
utánad kiált.*

*Ha ma sem jössz,
marad a néma,
érted égő vágy.*

*Homályba olvad
hótestem szépsége,
ablakba sirály száll...*

*Dermedten nézem,
mintha te jönnél,
de csak az idő jár...*

2006. május

Lila ruhában...

(A lila ruhás nő című festményhez)

*Én is nézlek téged. Te mit látsz rajtam?
Ezt a lila göncöt vagy a dús hajam?
Egyszer ideültem. Színyei lefestett,
örök időkre így maradtam veszteg.
Persze, unom már, mindig fittnek lenni,
a fűző is szorít, jó lenne levenni...
Hajam hiába szép, nem kócolja szellő...
Hallom, én lettem a lilaruhás delnő...
Tudsz-e mást is rólam? Hogy éltem? Ki
voltam?*

*Jaj, csak ez a ruha, ez ne lenne rajtam,
minek is vettem fel, minek is varrattam...*

2006. május

Hajnali álom

*Loptam egy csókot,
míg táncot jártam,
szikra pattant,
koppant a sarkam.*

*Rengett a padló
egész éjjel,
roptam a csárdást
tüzes kedvvel.*

*Hajnalodik már,
szól a kakas,
pitymallik már;
Ej, ne ugass!*

*Gonosz kutyákat
uszít a gazda:
Boszorkányok
- ég az ég alja -!*

*Repülnek álmok,
a meséknek népe
ijesztő világ,
legyen már vége.*

2005. február

Küzdés

*Feladni? Nem lehet! Elbukni? Nem szabad!
Döntésem: enyém! Kérdésem: remény!
Álmom: vágyam! Céлом: állom!
Enyém lesz: halálom...*

2005. október

Életrajz...

*Születtem hát, mint annyian.
Élhetek is... tán boldogan!
Kétszer nyílt testem virága,
rózsát, tulipánt világra.
Szép edénynek szép virága,
annak is van rózsága.
Rózságnak kis virága,
életemnek folytatása.*

*Társam szeretni képtelen,
egyedül voltam, védtelen
s magányos, mint a végtelen,
míg rám lelt egy árva lélek,
és azóta vele élek.
Ketten és mégis szabadon.
Hitted-e volna egykoron?
Nézd csak, a sápadt holdsugár
mégis talpig aranyban jár!*

2004. szeptember

Aki szeret

*Aki szeret,
könnyen megbocsát.
Aki szeret,
szívéből adja magát.
Aki feltétel nélkül szeret
- egy egész életen át -
az é d e s a ny á d.*

2004. október

Szeretlek...

*Valaki szólt: "Ti amo",
Velence tengere csobbant,
siklott a fényes gondola,
forró éj tüze lobbant.*

*Narancsliget közepén,
így szólt a pásztorlegény;
fuss ide hozzám "Te quiero",
a szívem csak hozzád jó.*

*Aztán hallom: "Je t'aime",
s halkán duruzsol szívem,
mely puha lágy hangban
éled egy párizsi dallam.*

*Alpok havasán "Ich liebe Dich",
zúgják a vad szelek,
lábam nyomán gyopár virít,
s velem futnak a fellegek.*

*Ködös Albionban „I love you”-t,
hebeg a tengerész, Jhon,
s menekülők a különös
stonehange-i kapukon.*

*Keletre visz szele a vágynak,
a Vörös téren még sorban állnak...
Északon mesések a fények,
„Ljubju”, - mondják ott a legények.*

*Voltam itt is, ott is már,
nyugaton, keleten szerelem vár,
de lehet-e szebb zene szívemnek,
ha Te mondod, hogy SZ E R E T L E K!*

2004. július

Enikő vigasztalása

*Édes kincsem, Hófehérkém,
ki bántott meg téged?*

*Szomorú a kicsi szíved,
bánatosnak érzed?*

*Ne sírj, ne ríj kismadaram,
nem te vagy a sértett.*

*Aki terád rosszat mondott,
maga ellen vétett.*

2004. december

Tükör

*Tükörbe zárva látom a fényt,
mindig ott van, ha belenézek.
Eltűnik, ha mostoha nézi
 benne magát.*

2005. április

Hűség

*A kutya simogatást kap,
ha mérgesen ugat,
bősz erővel őrzött a ház.*

*Engem nem simogat senki.
Én csak téged őrizlek
- már sok-sok éve -
és nem tudok ugatni...*

2005. április

És ahogy öregszik

*És ahogy öregszik a szem,
a fül már nem hall dalokat,
fáj a mozgás, a lépés szúr,
suta, vén reszketés marad.*

*Fakó a szó, egyre ritkább,
tétova kérdés elakad,
remeg a hang egyre inkább,
sebezhető, gyenge a szív,
fél a magányos gondolat...*

*Vigasz végső menedéknek,
hogy gyermekünk nem ítél meg.
Dolgos földi létnél nincs szebb,
és nincs annál keservesebb.
Ami jön, még ezután jön...
Az élet búgócsigája eldől,
idő rakta kockakövére.*

2005. február

Te, én

*Te, értem.
Én, érted.
Te tudsz Én lenni?
Én tudok Te lenni?
Veled több, mint Magam,
s Velem Te is több, hidd el,
álmaim adom: vedd el!*

2005. április

Álmom és vágyam I.

*Álmom és vágyam gyermeki:
mindenkit, mindenkit szeretni,
s hogy ők is szeressenek...*

2005. április

Haiku versek

1.

Víz csobog lágyan,
partra ezüst hulláma
vetődik bátran,

ringatón rengve,
hattyú hagyja, hogy tollát
mossa fehérre.

2.

Cseppen az eső,
játszik a huncut napfény,
szivárványt nevet.

Fény sugarával
fest kék égi vászonra
hétszínű ívet.

Menj át alatta,
sorsod csodává válhat,
magával vihet.

3.

Semmi sem ringat
ily ütemesen, lágyan,
átvisz a vízen...

Nagy teherrel jár
az uszály. Hosszú az út,
úszik az árral.

Kikötők között
partot súrolva áll meg,
száz éve így jár.

4.

Vastalpa sikong,
surran alatta a jég,
száguld az ember.

5.

Szél építette
jégtáblák, jégerődje
áttörhetetlen.

6.

Csíkos szárnyakkal
jéglepke száll, csapongón
siklik, karcot húz.

7.

Arany-sugarat
felhő takarja, villám
villan, vízre csap.

8.

Nyakában rézsíp,
lába csónak oldalán
vízbe lóg, hűti.

Mentőöv tartja,
úszik a csónak után,
éppen gyakorol.

10.

Homokba fullad,
forrását iszap lepi,
egyre sekélyebb.

11.

Fogant a mondás,
már bokáig ér vize,
fülem még helyén.....

12.

Imám esőt kért,
meghallgatásra talált.
Árad a folyó.

Jónás László: Angyalvilág

13.

*Jégcsap muzsikál,
szél úrfi hárfáz rajta,
könnye lecseppen.*

14.

*Parány vízcseppek,
csipkévé szelídülve
átlényegülnek.*

15.

*Eresz zümörög,
tetőről fut le a víz,
csatorna-nóta.*

16.

*A hegyeket nézd,
eső után kitisztul,
homály nem marad.*

17.

*Hó hullt, vakító.
Alá bújt a múlt,
takar az idő.*

*Ködökben dér jár,
szélfűtta ágon reszket
a tél, havat vár.*

*Fagy ül vállamon,
csikorog fázón a csont,
reccsen az álom.*

18.

*Zuhog az eső,
égi dallama pergő,
csorog az eresz.*

19.

*Vihar kél. Hajlong,
erős a nád, mint a szél,
mint a zúgó vész.*

*Gyermek jött. Tépte,
megvágta, erős a nád,
törékeny a kéz.*

*Kaszások jöttek.
Tarló maradt utána.
Elhagyta földjét...*

*Kévébe rakták,
háztető lett belőle,
Nap itta könnyét.*

*Eső áztatta,
eresze alatt száraz
maradt, ki ott állt.*

*Sok évet szolgált.
Látott bút, boldogságot,
sok fényt az égen.*

*Új életében
szél és víz már nem árthat,
erős, mint régen.*

20.
*A báb mocorgott,
kemény burka felhasadt,
lengett a szélben.*

*Fejét kidugta,
tarka színek feszültek,
szivárvány a fény.*

*Szárnyát kibontva
rongyos, szakadt burkára
vissza sem nézett.*

21.
*Ugyanannyi font,
gerincem beleroppant,
vállam kopott csont.*

22.

*Langy eső után
lepke teríti szárnyát
lila orgonán.*

23.

*Szemeket hordasz
álomszép szárnyaidon,
de nem látsz velük.*

24.

*Virágözönből
asszonnyá szépül a nyár,
gyümölcse érik.*

25.

*Szállnak a fecskék,
másfelé vette útját
az új nemzedék.*

26.

*Hajléktalannak
most nem tudtam pénzt adni,
lábamhoz köpött.*

27.

*Ködön átsarlóz,
sűrűn vág égi rendet
új fények között...*

28.

*Rémesen viczorog,
kapun lobogó lidérc,
tőkefej ácsorog.*

29.

*Hattyú ül fészkén,
párja vigyázza féltőn,
tolvajra támad.*

30.
*Tücsök ciripel,
nekünk szól az esti dal...
Bújj ide hozzám!*

31.
*Pergőn száll a hang,
szóbuborék szétnyíló
burkát pattantja.*

32.
*Százat kell lépni,
ám a szakadék ide
csak ötven lépés.*

33.
*Szó sziszeg,
béklyó feszül,
valami ég belül....*

34.
*A remény él,
a várt tavasz mindig jön,
s elmegy a zord tél.*

35.
*Mikor mi fázunk,
hideg, fagyos éjszakán
jégvirág nyílik.*

36.
*Szerelmed várom,
hozzád futó gondolat
ringat álomba.*

37.
*Téged álmodlak
felhőktől sötét égre,
fényes holdsugár.*

38.

*Reped a burok,
keményre csontosodott
héján kibújok.*

39.

*Úgy adj magadból,
ne hiányozz a Napból,
de fénye legyél.*

40.

*Futnak az évek,
lemaradok a harcban,
emlék, ki voltam.*

Esti kép

*Estéli sötétség vonul az ég alján.
Közeleg, egyre jön fekete paripán.
Lobogó zászlóján ragyogó csillagok,
tűzvörös felhőkön lázadó angyalok.*

2006. május

VÁLASZ A KERESŐKNEK*Válasz a keresőknek*

*Lelkem sebzett árkában
buckot vet a sértő szó,
mint rög, borzolt barázdán,
árnyéka sötét, bántó.*

*Elszánt harcos egyedül,
de még sincs lehetetlen.
Ki másért semmit sem lép,
holt lelkű, tehetetlen.*

*Jóságát küldi a szív.
Szememből kisajtolok
cseppnyi fénylő kis nedvet,
és semmi létén pirulok.*

*Szeretetből buggyan ki
szivárvány ragyogása,
legtisztább, legegyszerűbb
szóba pólyált világra.*

*Befelé forduló csend,
enyém a szent áhítat.
Gyémánttal vetekedő
könnyem, mindent átítat.*

2005. szeptember

Hiába

Hiába ráncolod szemöldököd,
 hiába harapod véresre
 szád szélére haragod,
 hiába morogsz zúgolódva,
 már elrendelt, hogy te meg én...

Hiába hallgatsz, szemed beszél,
 hiába nem jössz, jönni látlak én,
 mint nyíló virág szirmát,
 ontja mámorát a bőség,
 és én kóstolom meg
 szerelmed érett gyümölcsét.

2005. szeptember

Vektor és Mátrix

Hulló tűz, halál,
 sívít, földet ér,
 öl, éget, eltalál.
 Reszket, fáj az élet.
 Széttép. Valaki sír.
 Eltapos, ledönt, jajong,
 vipera-létük hamis.
 Hatalom, múltó pillanat,
 véres, hazug, dicstelen.

hulló	tűz	halál
sívít	földet	ér
öl	éget	eltalál
reszket	fáj	az élet
széttép	valaki	sír
eltapos	ledönt	jajong
vipera	létük	hamis
hatalom	múltó	pillanat
véres	hazug	dicstelen

2005. október

Mi lesz, ha ...

*Gép hajtotta vér kering
meggyötört erekben,
fúj, sziszeg tüdő helyett
harmonikás gumipumpa.
Fémesen csörrenő szikék,
zöld csempe, zöld ruha,
orvos homlokán veríték
- ez a műtét rutin ma már -
kell azért a biztosíték,
nyakában aranykereszt,
hogy merjen, legyen bátor
megbontani, összerakni
a megjavított egészet,
hogy ne a sanda enyészet
vegye hatalmába testem.
Mellettem, egy nap hárman
váltak a tiszta ágyban,
veszteséges a kórház -
panaszolják páran,
lépnek tovább dolgukat tenni;
- kevés bér, nehéz megélni-
És mégis mosoly az arcán,
viszi a tálat, nézem bambán.
Bár tudnék többet adni,
szégyellem magam,
ilyen a rendszer, mi lesz,
ha mégis privatizálnak egyszer?*

2005. október

Káromlás

*Káromlás,
kár, omlás.
Lelked tiszta
szentélye dől
romba tőle.*

2005. október

Páosztornép

*Angyal az, ki velem ró
báratkövezte utat,
hogy ne féljek, kezem fogja,
ha szomjazom, megitat.*

*Mifélenk a Nap mindig visszatér,
őrzárát az úrben gondosan végzi.
Mint aggódó páosztor a széledt nyáját,
az eltévedteket vigyázva, jobban félti.*

*Lásd, én, a kisbárány megbotlottam,
az út szélén mélységes meredély állt...
De páosztornép óvta, vigyázta léptem,
a karámban illatos széna várt...*

2005. november

Gondolat

*Azt mondják sokan:
minek születünk,
sok a szenvedés.
Úgy támad a baj,
mint rossz kelés.*

*Bűnben fogan-e
ez a földi lét?
Kishitű ember
Istennel van
haragban ezért!*

2005. szeptember

Ott fenn, Északon

Messze, ott fenn, Északon
egy ember gondolt rám,
azon a fényes szép napon
te velem voltál, „édes Pistukám”!

Versed betűim fonják át,
esküt tettél, pecsétet rá.
A szeretet nem obligó,
de van, jön és adják.

Ismerlek én, tudom jól,
szívedbe sok ember elfér,
szádból a hit szava szól,
köszönöm, hogy nekem
„verseltél”.

2005. november

Szerető ölelés

Szavaid legbelül hallom,
az idegkötegek kócos,
tekerdő zezugaiban,
mint mikron ezüstsálak
szövik át bőröm,
testem milliónyi pólusát,
hogy érezzem,
a lélegzet kívül-belül jár át,
és üde fényeivel a napsugár
szó védőhálót körém,
ölelésként tart ez a fény,
hogy le ne zuhanjak
a szakadék feneketlen,
embert nyelő tengelyén.

2005. december

Ej, ha te nem lennél

*Ej, ha te nem lennél,
én lennék szegényebb.
Ha nem találnálak,
elvesznék nélküled.*

*Ha kezed nem nyújtánád,
akkor kiét fognám?
Arcomhoz, szívemhez
hogyan szorítanám?*

*Ej, ha te nem bízatsz,
nem leszek soha hős!
Nem is lennék soha
nyolcvan (khm.. khm..
meg nyolc) esztendő!*

2005. november

Az a vánkoss

*Párna legyen az a vánkoss!
Álmodozó álmot hozó,
két embernek örömadó.
Hogyne lenne az a párna
kettőnk boldog nyoszolyája?*

*Párna legyen az a vánkoss,
álomfejtő, boldogságos
csókot rejtő zálog titka.
Hogyne lenne az a párna
a szeretőm nyoszolyája?*

*Párna legyen az a vánkoss!
De mégis, egyszer lehet más.
Az lesz ám a boldogságos,
mikor babát kötnek bele,
akkor legyen pólyavánkoss!*

2005. december

Kőrózsa

*Kövek között éldegél
egy kő kövirózsa.
Szívem olyan szomorú,
mert ha rátaposva
rohan, ki meg nem látja,
s kifröccsen a vére,
zöldre festi a követ,
mintha az is élne...*

2006. október

Magamnak élni

*Egy barát jön, hevesen esküszik,
hűség sem áll az igazság közé,
ragaszkodás mindenk felett,
ez az érzés csupán az emberé.*

*Találkozás, ködbe vesző fény,
lábnyomok, apró cipőcske tipeg,
rózsás csésze ezer törött szilánk,
éle sebzett szívembe liheg.*

*Asztal alá hulló száraz morzsák,
leült szavakon csámcsog a szád,
minden hiábavaló fájdalom,
hamis a nóta, nem az én dalom.*

*Elfut a sok év, görbül a hát,
tavasz zöldül számtalan éve,
fárasztó telek borulnak rám,
megkopott nevem dicsősége.*

*Magamnak élni csendesen,
jönnek az évek, távolodom,
addig alkotni, míg józan az ész,
s eltávozni, bíborban égő alkonyon.*

2008. augusztus

Valaki jön...

Megbújó esti homályban
hírhözó angyal száll alá.
Áll titkot sejtő tudásban,
mintha itt sem lenne,
égi ruhája rejtí fönn,
vár boldog örömmel telve,
valakit vár, valaki jön...

Ablakok szemébe rejtve
titokzatos éj bámul,
várva az éji csodát,
míg csillanó hó tetején,
jégkristályok karcsú hegyén
rejtelmes alakot rajzol
füzérek-táncolta fény,
mely bújik minden zugba,
és csillagot varázsol
a betlehemi jászolba,
mert ott útra készen áll
valaki, indulna már...

Kicsit még elidőz. Nézi,
a földi lét milyen más.
Nézi, hogy pilleg a hó,
hogyan készíti ünnepi ruhát,
fák, bokrok, kerítés fölé,
mint teríti fehér fátylát...
majd elindul, megváltani
Isten rábízott világát.
S a megszülető pillanatban
mozdul az angyal kezében,
csilingel a kicsi csengő,
megérkezett. Eljött Ő!

*Vele a fény, az áldott,
az értő türelem, jóság,
a békés, szelíd boldogság,
hogy a meghitt, csendes éjen
beköszöntsön a karácsony,
és bennünk, velünk legyen
szeretetvágyó ölelésben,
szívünk érző melegében.*

2005. december

Aki nem ér rá...

*Aki nem ér rá átmenni hozzád,
írjon elektronikus levelet.
A postát bízza rádióhullámra.
Bár szégyen, de kétlem,
hogy a hibás csak én lennék,
mert hajszolnak, mint a kutyát,
értelme nem sok, ötször írtam át
a vállalati bibliát,
melyet SZMSZ-nek hív a közönség,
s az utóbbi időben csak keserű derűlttség,
hogy szűkítést papol az egyik,
míg beletenne minden apró nyavalyát,
ki nem látja se át, se meg, a cselekvés
helyes és mértékadó vonalát.*

*Bocs, de elmélkedésemben
annyi a hiba, mint együttérzés
a szegénnyel egy milliomosba'.
Amiről azonban szólni szeretnék,
az író-olvasó, meg a pék, aki
azt a finom pogácsát sütötte,
s a zene, mely a lélek szülötte
volt azon a szép estén, ahol
sógor és nagybácsi, sőt vő,
ki nem hitszegő, de szerető
módon beszélt anyósáról.
A történet fellángol
Erdélytől Budapestig,
és hallgatnám napestig*

*a történések láncát,
a mókás és komoly tanácsát
Sárikának, mert a szó nekifeszül
a kényszeredett mának,
mintha el sem ment volna.*

*Köszönet és hála kinek jár?
Kinek állna az ember elébe
és mondaná: köszönet érte.
A szerző, a koszorús,
ott szerényen állna,
mert neki nem kemény munka ez,
de álma vált valóra,
ezen a meghitt kedves esten,
ahol én, majdnem barátságba
estem véle, de szerénységem
hozzá nem mérhetem.
Mégis, tiszta szívből kívánom,
tolladból soha ne fogyjon ki
se a szó, se a patron, barátom!*

2005. december

Áldott élet

*Áldott élete értünk fárad,
békessége belülről árad.
Szavára angyalseregek,
mesére kicsik gyűlnek.
Mint ablakban gyertya,
ha zord vihar úz,
vándor lelket megmenekít,
úgy megyek hozzá,
szó vigaszát várva,
elé tárva lelkem kínjait.*

*Mosolya könnyed vigasz,
gyémántfényű ragyogás,
szeme vidám, nevető csillag,
szellő kócolja ősz haját.
Előűnő ránc az arcon...
- a fényben alig látszik -*

*és nincs ott, ha én akarom,
már eltűnt, nem is látszik.*

*Udvara illatos virágözön,
hol méhek raja dönögve száll,
mint lelke földi mása,
béke-kapuként nyitva áll.
Panasz nem jön ki száján,
dicsér büszkén tekintve rám;
ő a kisebbik lány unokám.*

*Gyermeki ösztön visz botorul,
s én nyúzzom őt százszor, konokul.
Szelíd szeretet formál
csendesen aggódó szavakat.
Óvj és oltalmazz minket,
túlról is tekints ránk,
az Úr vegyen ölébe féltőn,
ha az Idő szárnya borul rád.*

2006. május

Ha hallgatsz

*Ha hallgatsz, menekülsz.
Csendes nap a magány.
Ülsz némán, ne kívánd
ilyenkor a halált.*

*Álarcod bivalybőr,
ha itt nem, hát majd ott
dörömbölj a kapun,
és törd át a falat.*

*Pofátlan, ki hangos,
ötletet tőled lop,
szavakat belőled,
és ő tart ünnepet.*

2004. december

Rend és káosz II.

*Rend lesz a káosz is,
- mit ember át nem lát -
bár véletlenszerűen
fejlesztve önmagát,
kesze-kusza ágon
építi vonalát.*

*Vagy fényekkel játszva
formál alakzatot,
tér-idő ablakot,
melyen betekinthetsz,
és nézheted odaát,
bonyolult a világ!*

*Vagy csak önmagunknak
füllentünk egy nagyot,
mondván, kitaláltunk
egy új alakzatot!
És elhítetjük veled,
nincs más valóság.*

*Amíg be nem valljuk,
hamis az igazság,
hiába tanulod,
komám a fizikát,
meg nem fejtheted
miértek halmazát!*

2003. november

Én

*Én vagyok, Én!
A létem enyém!
Nevetek, sírok,
futok, ha bírok...
Pihenés közben
verseket írok...*

2007. október

Hátrabukfenc

*Sorsunkat cipeljük. A tények sem állíthatnak meg.
Megtorpanásaink után továbbindulunk újra.
Gyűrt, eldobott papíremlékek sodródhatnak szétdobálva,
torkunkba fullad a szó, bennünk rejtőzik el a csend.
A film is elszakad néha. Mint bőrön a heg, durva,*

*Egyenetlen hiba vetül vérágas szemünkbe.
Éveket döngölünk, mint utat a nehéz henger,
mint győztes, öntudatos ember, mint akinek nincs
és soha sem volt az életben vesztenivalója,
jókedvvel lépünk a semmi fölé feszülő pallóra.*

*Vagy vijjogva felszállunk a vadul zúgó szélbe,
hogy szemünkbe csapó, tollakat tépő vihar
dobjon fel, egészen a félelmetes Ég ölébe!
S ha az Isten, mint féltett gyermekét, karjába vesz,
hogy tiszták és kicsik legyünk, csupaszra vetkezzünk.*

*Átkelünk ringó időóceánon. Öröm, fájdalom
erős kötelék, összetartó szilárd oltalom.
Már külön nem létezünk, csak mi, együtt, csak velem...
Megosztva a kereszt terhét, mosolyomba zárlak,
a hajnali fénytörésben mindig téged látlak.*

*Boldog boldogtalanság! Mert tékozló a nappal,
és fagytól deres az éj. Koronánk darabokra tört,
életre kelni Barabás nem enged, a pusztulás
ridegség-szülte utat ad a reménytelenségnek.
Szobánkban meztelen a test, fél egyedül a lélek.*

*Jobb, ha hallgatok... hosszan, sokáig, mélyen,
mint hajnalt didergő ablak fagyos, sötét éjen.
Messzeségből halk zajjal rám nevet az Idő.
Csillagokat farag anygallá a zuhanó fény.
Döbbenet! Én vagyok a világtalan vakvezető...*

2006. július

Jónás László: Párok

Ariadné

Messzire vágytál, messzire jutottál,
de szíved kacsingat visszafelé.
Hozzám és hozzád új hazánkat hozzák,
igazgyöngyből szőtt a gyöngyperlé.*
S a szűk útvesztő már nem is sápaszt,
a fonal surran, pereg kezemben.
Én, Ariadné, adjak fonalamból?
Idegenből, hogy hazavezessen...

2005. november

Vonat a vágányon**Előszó:**

Csattogó váltón vaskerék,
futó sínek a végtelenben.
Robogva visz az élet-vonat;
hányszor áll meg életemben?

Születni nem könnyű dolog.
Boldogságom rajtam múlik,
méltatlanul ítél, ki dohog.
Isten rendelése szerint: szabad vagyok.

Szabadság? Függelmi viszony.
Ugyan! Miért gondolom,
hogy szabadnak lenni oly szent,
oly hatalmas irgalom?!

Jelenleg hét igazolvány
bizonyítja földi létem.
Nyolcadikat kézhez kapom,
ha szemfedél a takaróm;

De még folyhat a víz a Dunán,
bár jobb nem leszek ezután,
bámulom a kor új szellemét,
hogy ellep minket a szemét...

Visszanézve, a gyermekévek gyorsan jártak.
Úgy tűnt akkor, cipelték ólmos időlábak.
Majd az áhított felnőttkor csalárdsága várt,
oly teher, mely, ha óvatlan az ember, leránt.

Régi emlékem olykor visszatér:
Földút, porból régi csontot rúg fel a láb.
Anyám int: rakd a kereszti tövéhez, fiam!
Valamikor itt népes falu állt...

És megértem én, hogy a földkereken
a lét a legkeményebb próbakő,
fájnak az álmok, minden oly álnok,
a valóság véres, bús esemény.

Mégis, valahol ott vár a fény.
Gyermeked arcán is ott a remény.
Add meg, hagyd meg neki a holnapot!
Mert ami meghal, az valóban halott....

Aztán egyszer eljött, aki rám várt,
megtört volt, fáradt, nem volt fehér lova.
Rúgiák, adták, vették, kevés lett mosolya,
énekelni tanítom, és arra, mi a bizalom...

Elhagytam Istent, mert nem leltem sehol.
Elhittem, hogy üres a messzeség.
Aztán szóltak: ne csapkodj oly nagyon,
megütöd, ki melletted áll, és olyankor sír az Ég!

Az idő-úton vissza nem jön senki,
csak előre halad, ki azon lép.
Tao, Buddha, Allah vagy Jahve,
változatos ugyan, de nincs másképp.

Ha lázadón sorsom ellen küzdök,
mint a megveszekedett,
szűkölve jajgat a sebzett lélek,
másnap újra vezekelhettek.

*Majd mardos a jóság, a békés mohóság,
hogy velem van mind, szerettem.
Féltő szavakból építem váram,
hát ne dönts le márványoszlopaim.*

*S ha megtudod, hogy véred rágia a fereg,
a ráknak nevezett veszedelem,
hiszed is, nem is, hogy soros voltál,
rádöbbsz, még sincs, nincs kegyelem.*

*Készen az úton régóta állok.
Kétség? Bánat? Félek nagyon!
Biztat az orvos, csak fel a fejvel!
Még százöten várják a folyosón...*

*Intéseket kaptam, tudom én jól,
a leckét megértem, nem felejttem el.
A fájdalom földi, a félelem honnan?
A szomszédos ágyon is szenved valaki...*

*Először birkóztam ádáz félelemmel,
könyörgés, imádság Istenhez felelem.
Másodszor birkóztam testem fájdalomával.
Uram, nem értem! Miért küzd az ember
önmagával?*

*Szemekben lakik a szomjúzott jó,
tettek után kullog a gyáva szó.
Mosolyok szállnak, ha szeret a szív,
nem üt a kéz, ha ANYA, ki magához hív.*

*Amit teszel, az legyen mind jó,
ne bántson tetted, ember vagy csupán.
Döntöttél! Ez már bátorságra vall.
S ha tévedsz? Ne bánkódj elmúlt dolgok után!*

*Tetteink felett a bánat semmit sem ér,
ha jóvátenni szándékunkban nem áll.
Üresen, könnyeden fut a szekér,
tettek nélkül léghalmaz a vár.*

Mint kisgyermek, ki kezével játszik,
bámulom ráncos tenyerem.
Az életvonal elég jól látszik,
de nincs ráírva, meddig nézhetem...

... és velem együtt suhan a fény,
én mindig várom a holnapot,
bennem nem hal meg a remény,
bár szeretnék, nem leszek lelki halott!

Ma messze jártam. Tőletek távol.
Olyan helyen, hol szerető szóból rakják
a házat, és csak azok fáznak,
kik mostohái lettek édes hazámnak.

Azt mondta egy okos elme, haza nincs,
csak érzése van a balga embernek,
a baj csak ott van, hogy ezek az érzések
engem mindig HAZA rendelnek.

Nézem, hogy nevet az esti fény.
Köröttem millió lélek-lény
rajzik a csillagos ég alatt,
s a bölcs magány velem mulat.

.. hangod, a belső, a tiszta, igaz,
önbecsülésed téglafalában
eltakar minden igaztalan szót,
mely gyászos vigasszal űzi a valót...

Mégis: a mező értem zeng víg éneket,
az erdő árnya nekem üzen,
Hold köszönt, ha nyugodni térek,
hajnalfény hív, jöjj velem!

Vonatként robog a sorsvágányon
a dübörgő, zötyögő élet-kocsi.
Minden megálló állomáshely,
tolongnak utasok százezrei.

*Közöttük vagyok én, szegény pára,
hosszú útra ítélt földi utazó,
ki nem tudja, miért kell felmenni
az emberfiának a kálváriára...*

*Három állomás, őrizi az emlékezet:
gyermek mosolyát hozza a szél,
s azt, mikor egy novembri napon
váratlanul megérkeztél.*

*Azóta is eltelt már jó pár esztendő,
repülnek az évek, szétterül az idő,
mint nagyanyám megfáradt vállán
a barna nagykendő.*

*Hogy bátran lépjem át a végső
küszöböt, majd itt leszel velem.
Ez lesz az utolsó megálló,
fogd erősen remegő kezem.*

Végszó:

*Szálló sóhajjal lebeg lelkem
fohásza,
kicsivé lesz a hatalmas végtelen.
Csillagokból rakott trónusodhoz
hívtál Uram, és én jöttem!*

2006. február

MEGMÉRETÉS

Mégmértetés

*Mégmértetünk a Földön.
Sárfényből gyúrt test
álmodik gyors ütemű,
rövid, lidérces álmot.
Kesergünk. A múlt
balsorssal terhelt átok,
magányunk jelet hordoz,
és én hozzád kiáltok.*

*Mégmértetésünk helye,
Te küldtél minket ide.
Adj erőt a múlthoz,
fényes párdúc- korhoz,
védd az üldözötteket,
hogy az ülvöltséket
remegés nélkül éljük meg.*

*Szikra kell a mának,
parázs, izzó csillagnak,
tüzet gyűjtson zsarátnok,
életet jósol a látnok.
Utat törj a reménynek,
sarjadó hit lángoltárán
írom le e betűket.*

*Nyomtalanul elhamvadnak?
A hamuban elsuppannak?
Vagy a lánggal falra írva
boldog jövődöt jósolnak?
Hogy az üldözéseket,
sakálülvöltséket
remegés nélkül éljük meg.*

2004. szeptember

Neki éppúgy, mint neked

*Alszik a nagyváros,
halkan zümmög az éj.
Fáradt, kóbor ember
fekhelyet keresgél.
Újság lesz a párna,
karton a derékalj;
nem várja családjá,
csak itt-ott kapualj.
Ne fitorítsd arcod,
nézd embertársad.
Neki éppúgy, mint neked,
felkel reggel a Nap.*

2003. szeptember

Forgószél-idő

*Világmegváltó forgószél-idő
kavarog, az új eszmékkal dacol,
s ahogy hirtelen megfordul,
inogva balra vagy jobbra táncol.
Itt, aki tiszta hittel akarja
megváltani a félszeg világot,
nem lát fényt, nem lát lobogó lángot.
Akik keveregnek, kavarognak,
mindent „cseppetsem” üresre nyálnak,
hatalmukkal, ajjaj, jól nem laknak.
Szívesen osztják mások kenyerét,
mely nem veri el az éhes éhét.
Koldus lesz, kire épít az ország,
ki befizeti mások helyett adóját.
S Ő világot jár, jólétről papol,
éhes, tátozó szájaktól távol,
a palotákban másképpen mutat
a kék vízmedencés világ.
Elhítetik, ők adják nekünk
a sok ezer éves Európát,
és nélkülük mit sem ér az ország...*

2004. december

Úgy járok

Úgy járok a sírok közt,
mintha hazamennék.
Akinek nincs, nekem fáj,
friss virágot tennék.
Ő is élt és szeretett,
dalolt is tán néha,
ha én sem leszek veletek,
azt csak a sors tudja,
virágot nekem ki hoz?
Ki tesz a síromra?

2005. február

Székelykőnél

Székelykőnél
bús vigasszal,
egyhitű szent
akarattal,
mélység szélén,
repülni vágyón,
szédülve állok.
Hagynám a világot,
minden álmot,
választanám
a tükörfényű,
szentséges
magasságot.

Tóhely 2004. június

*Egy nyári délután, versben elbeszélve**(Laskai bácsinak)*

Déli pihenőjét elhagyta már a Nap,
a Pincesor felett Nyugat felé halad.
Egyre jobban hallik egy kocsi zörgése,
majd ahogy közelít, a ló prűszkölése.

Fiatal a csikó, öreg, aki hajtja,
finoman ereszti, szóval biztatgatja.
Rögvest megkedveltük, ahogyan ezt láttuk,
hangos "Adjon Isten!" köszöntéssel vártuk.

Megáll a ló, kocsi, idő kell egy szóra,
hova, merre ballag, azt a kocsis tudja:
„Csak úgy megjáratom, szokja meg a terhet.” -
Kérdésünk hadára, jóízűn felelget.

Szamba a ló neve, nemesvérű fajta,
ő maga nevelte, maga tanította.
Ostorhoz azért nyúl, ügetésre bírja,
de csak úgy legyinti, s indul a ló: rajta!

Mikor mindent tudunk, kinek mi a neve,
hogy él-e a faluban ismerőse, őse,
és ez a csöpp legény kinek fia-borja,
szívesen invitál kocsis- sétatúra.

Megkerüljük, mondja, fent a Vaskeresztet,
Kőhegyről megnézzük a tihanyi hegyet.
Barátságos hívást bolond ki nem fogad,
ugrunk a kocsira, máris megy a fogat.

Jókedvünk tetézi kocsi billegése,
egész testünk rázza minden döccenése.
Pillanatok alatt elszáll fáradtságunk,
régén volt már ilyen pajkos vidámságunk.

Jó negyven éve már, hogy erre jártam,
szomszéd Jani bácsi arca élém villan.
Akkor is kocsival kerültük a hegyet,
de bizony rég elment, pihen a jó Öreg...

*Már látszik a kilátó karcsú kupolája,
Kőhegyről lenézünk, át a túlsó partra.
A látvány megigéz, tán tündér varázsa;
nem tudjuk megállni, rákapunk egy dalra.*

*„Miénk-e föld” - hangzik hegyen-völgyön,
nincs még egy ilyen hely, széles kerek földön.
Büszke ránk a kocsis, új nótára biztat,
hegyez a ló füle, még fürgébben baktat.*

*Kőhegy déli részén lassan ereszkedve,
belátunk egészen a Keszthelyi- öbölbe.
Kezdi aranyhídját szőni a nyugvó nap,
Rajta egy vitorlás épp' keresztülhalad.*

*Csap utcához érve véget ér a séta,
köszönő szavunkra kezet nyújt a gazda.
Ezen a délután Tündérkertben jártunk,
nagy ajándék volt ez, több mint amit vártunk.*

*Áldja meg az Isten a jószívű gazdát,
nem sajnálta tőlünk szíves barátságát.
Hogy azon a napon ily örömet szerzett,
ajándékul írtam neki ezt a verset.*

2003. március

Kincseim

*Kincseim a víg kacagás,
a szerető simogatás,
dalos-nótás vidám kedvem;
más nem veheti el tőlem.
Itt találod kincseimet,
óvó-féltő intelmemet.
Szeretet a gazdagságom,
a többi csak múltó álom,
mert magammal nem vihetem,
csak a tiszta, fehér lelkem.*

2003. december

Az út

*Szélesen terül el,
folyamként fut tova,
rajta a múlt, jelen,
pergő fények árnya.*

*Elveszel a tolongó,
mindig sietők sodrában,
ha vesztett, hitetlen
reménnyel, céltalan
tengsz-lengsz eszmék,
nézetek között,
vagy mint az üldözött,
lapulsz félőn bújva,
gondolván, hogy az út
nélküled tovább fut ...*

*De nélküled soha
nem vezet sehova.
Csak veled, általad
és érted létezik.*

*Rajta céllal, hittel
fölvértézetten jársz,
mert hit és cél nélkül
az ember vétkezik.
Önbecsülés hitet ad,
biztos cél kitartást.*

*Saját mércén mérve
- rút e kegyes csalás -
hisszük, hogy elkerül
a csalfa útvesztő,
kétes, sötét palást,
a sors nekünk kedvez.*

*Téved, ki kerülőt,
könnyebb utat választ,
igazként jár azon.
Másokat megaláz,
előnyökre számít,
de jaj, nincs irgalom...*

*Az út messzire fut,
dolga, hogy vezessen.
Ki többet néz hátra,
múlt keservén jajong,
mint ásott verembe,
lép időcsapdába.
Dolgavégezetlen,
mint ki sohasem járt
földi úton erre,
örökre elveszik
a nem volt végtelenbe...*

2005. február

Hosszú úton...

*Kimart mederben fut a hólé,
fehérek a brassói hegyek,
sápadt arcukat fűrdetik
a fátyolos égi kékben,
és gyakran habos felhőkbe
bújtatják nehéz félelmüket.
Ha felzúg a fagyos, hideg szél,
nyög és sivitva jajong, fájón,
rejtelmes sóhajokat visz
a megtaposott őszi tájon.
Sírnak mind a fellegek,
könnyük zuhatagként pereg,
patazik jegesre dermedt,
megcsúfolt arcukon.*

*Ó, mennyire vágyom, szeretném
a hosszú úton összegyűlt
rút, sajgó sebeket rejtteni.
Ne lássa, ne nézze senki,
hogymagam is hiszem;
gyengék vagyunk, erőtlén.
Hol a cselekvés, a tett
nem száz, de ezer arca?
Az akarat a semmibe pereg,
mint rostán a pelyva...
Vagy tenni tán egyet kéne,
egyszer azt az egy nagyot::;
és hazánkra nem úgy tekinteni,
mint keresztre a hitehagyott...*

Brassó 2005. május

Idelenn és odafenn

(Pogány Zoltánnak)

*Azt mondd, kedves,
választ írok, verset.
S hogy unott a szó,
mely írja a rétet.*

*Azt mondd, avitt,
mit leírnak sokszor,
és avassá válik,
mint tört fényű rőt bor.*

*Mi gond a réttel?
Oly régtől hívjuk így!
Réteg réteggel
mezőket beborít.*

*Csoportosan nő
milliónyi fűszál,
bár egyforma mind,
mégis egyedül áll.*

*Mi mind fűszálak
vagyunk csak ideleenn,
kaszások jönnek;
állunk rendületlen.*

*Suhint a penge,
van, aki elesik,
harmatgyöngy-párta
könnyekben megfürdik.*

*Így fürdök én is,
enyém az emberlét.
Sokan, egyedül,
félve, elfogy a rét.*

*S ha Hajnalcsillag
fénye nevet le rám,
csillogni vágyom,
mert poros lett ruhám.*

*Onnan fentről más,
szebb lehet a világ,
bánatunk sem lesz,
csak fényes holdvilág.*

*De fentről mégis
ide, lentre vágnék,
mert idegenül
csillog ott a tájék.*

*A gondolat is
itt születik szépnek,
itt lenn a porban,
hol emberek élnek.*

*Pillanat vált át,
öröklét odafenn.
Boldog szelídség
a szó, mely velem van
ideleenn.*

A kereszt kész

*A kereszt kész, tökéletes,
a célnak épp megfelel.
Kezdet és vég, ki hiszi még,
hogyan az út könnyű lesz.*

*Ha azt hiszed, ó, te jámbor,
másét könnyen cipelnéd,
ne kívánd, és ne akarjad
más keserves gyötrelmét.*

*Aztán szépen elmondjuk majd,
mi a bajunk övele,
gondolkodni nem szép dolog,
itt van a szög: verd bele!*

*Még hogy a nép olyan, mint mi,
és hogy Isten mondja ezt?
Hát nem tudja ez az ember?
Aki gazdag, lelket vesz!*

*Az is lehet, nemsokára
kimondjuk az új törvényt:
ahhoz ne nyúlj, ami enyém,
ami tied, tedd elém!*

*Mit kérdezel? Mi a bajod?
Á, ahhoz most nincs elég!
Alapítsunk alapítványt,
majd befizet rá a nép...*

*Ej, gonoszság, hát a jótól
miért húzódsz olyan távol?
Elfelejtet, hogy bejutni
szegényen könnyebb lehet?*

*De odaát van igazság:
te viszed majd a keresztet.*

2004. március

Csalóka

*Mikor az érzések megkövülnek,
nem fáj a magányos ünnep,
régi emlékét visszahozni,
ifjúság kútjára ráhajolni,
de édes, de jó ...*

1995. május

Csak

*Csak a szeretni tudók
szemében ragyog fény,
csak a megbocsátóknak
bocsáthatok meg én,
csak a tiszteletadó
kaphat tiszteletet,
csak az igaz barátság
hordoz örök hűséget...*

2006. február

Aki elmegy

*Aki indul, az nem vár,
maradónak lelke fáj.*

*Aki hosszú úton jár,
annak az idő gyorsan száll.*

*Aki vár, búra hajol,
a sors attól éveket rabol.*

*Könnyen lépj, úgy menj el,
sírás nélküli szívvel.*

*Gyászt ne várj, s megkapod
az itt felejtett holnapot.*

2005. február

Tavaszi szerelem

*Táncol a napfény, a tóban fürdik,
hulláma virgonc, a partra vető,
messze gyűrűzve fut vele körbe
újra és újra a fénykergető.*

*Ott lenn a völgyben, hol virág terem,
ibolya, nárcisz, víg kankalin,
mély hajlatában, enyhe hónapban
a tavasz bújik, és kiles kandin.*

*Fák árnyékából, titkos zugából,
szellőt kacagtat a kényes, hamis.
Ég veled, kedves, többé ne keress,
itt hagylak téged, mint az április.*

2004. április

Pusztába kiáltok

*Pusztába kiáltok, félek,
Istenhez fordulok, remélek.*

2004. szeptember

Kincseimből

*Kincseimből adok át
neked egy melódiát,
szívemből fakad ez a dal.
Látod? Ledőlt minden fal...*

2004. szeptember

Régi új otthon

Balatont ölel a somogyi táj.
Szél fodrozta tó hatalmas vizét,
hol csendes házak békés sora áll,
miénk e hon, e gyönyörű vidék.

Élünk. Mert hajdan őseink éltek.
Átsző bennünket gyökerük ága.
Kőbe vésték, őrizzük a jelet,
mint őrsi fa törzsét koronája.

Sorsunk, része a vágott Egésznek.
Kopott reményünk felragyog újra.
Még benne vagyunk, de a jelennek,
hova tart szárnyat próbáló útja?

Mozduló idő, cselekvő népek,
ragyogó fényű lobogó fáklya.
Most megvalósul a merész tettek,
forrongó szívek, születő vágya.

Eddig régmúltról zengett az ének,
ám jövőbe visz, ha miénk az út.
Somogyi dombok féltő ölében
régí falu nyit új városkaput.

Bár egyszerű e hely, szerény arcán
még nem érződik duzzadó erő.
Értünk akarni, tenni - nem gyáván -
csak erős falra rakható tető.

Tiszteelve múltat, jelenben élni,
a szent akaratot vinni tovább,
anyag leszünk, tartó pillérei,
és nem lesünk haszontalan csodát.

Ez lesz alapja. Lerakjuk kövét,
jövendő reményt évezreden át.
Régi új otthonunk óvja az Ég,
és oltalmazza az Édes Hazát.

2008. augusztus

Vendégek

*Kertemben megpihent az Ősz.
Fénysugárral simogatta fejem,
mint gondos időcsősz,
szőszmötölt a zöld fűben,
majd nagyot szusszant:
hű, nem maradok soká...*

*De másnap újra megjelent,
most vele jött a hűvös szél,
ki hulló levelek után kapott -
egy virágon méh dongott -
odasúgta: mindjárt itt a tél.*

*Nevettem. Melyikük bolond?
Hisz tudták ők jól mindketten,
ha ibolyát, akácot bont
október elején a fény,
hosszú lesz az ősz.*

*Hogy ez biztos így legyen,
velük jó kedvvel elidőztem,
az asztalra friss pogácsát
és illatos mustot tettem.*

2004. október

*A szótündér**(Alexnek)*

*A szótündér libben-lebben,
szívemre száll, meg-megpihen.
Unokámat ébresztgetem,
a gyöngyharmatos reggelen,
mikor az ablakot kitárom,
madár dalol kinn az ágon.*

*Hallod? A madár is beszélget,
énekelve dicsér eget, földet,
a szép Napot.
Ki ne várna "Szép jó napot!"
Mert a szó az akkor jó,
ha kedves és simogató.*

*Mosolyt csal a szemedbe,
szíved megremeg tőle.
Lüktetése, mint a táncnak
- ha szép lányok ringatóznak -
libben-lebben, összeáll,
gondolatom halld meg már!*

*Anyám tanította régen:
ördögöt is meggyőz szépen,
ha a szót azt úgy rakod,
lássák a jó szándékod.
Szót a szóra úgy tegyed,
mozgassa meg a hegyet.*

*Úgy felelj a kisgyermeknek,
a szavak visszaköszönnek.
A szó mennyországgal felér,
kicsi lelke így lesz fehér.
Gondold meg hát minden szavad,
a szeretet el nem apad.*

*Sose fájjon, sose bántson,
a szótündér el ne szálljon.*

2002. június

A Föld embere

*Ember! E világot neked adom,
hittel, erővel tedd akaratom.
Ne robotolj, nem vagy igás barom!
Úgy élj a Nap alatt, Isten mása
képed.*

*Nemes küzdelemben javuljon lelked,
ez a világ is része az Egésznek,
nem lesz egy halom, ha nem alkotja
számtalan bolygóval rakott millió
alom.*

*Fegyver nélkül folyjon a küzdelem,
ész, ésszel verjen lázadó erőt,
ahol nem érted van az eszme,
boruljon, és legyen elfeledve
mindörökre!*

*Embertársad, legyen bármely
megalkotott színes bőrű fajom,
éljen bármely földi szegleten,
mint magad, önmagáért szeressed,
meg ne vessed..*

*VAGY: aki marad, megmarad,
és enyém lesz egészen.
HA NEM: akkor érzélem nélküli
értelem lesz az úr
- és jaj lesz neked -
ezen a bűnös szegmenszen.*

2005. március

Olvass

*Olvasd a sorokat,
olvass a sorok között.
Megértetted,
mi van a szavak mögött?*

2004. szeptember

A víz fohásza

*Ködökben születek,
harmatban ébredek,
szállok a szél szárnyán,
fehér felhőbárány.
Táncoló fellegek,
nyári égbolt kékje
ringatja cseppjeim,
mint az anya méhe.*

*Ott vagyok mindenhol,
mindeniütt teveled.
Megöntözöm földed,
tőlem függ a kenyér,
emberek hatalma
víz nélkül mit sem ér.*

*Forrásaim futnak,
friss, hús vizet hoznak,
föld sötét mélyéből
gyógyítón áradnak.
Nézd a folyó vizét,
bősz sodrása vágtat,
messze viszi kincsét
a szomjas világnak.*

*Nem vagyok, átkoztok...
Áradok, kárhoztok...
Vétkező vadvizek
bűnéért megfizet,
gátakba szorítva,
ki engem eltemet.*

*Hol elrejt a nádas,
sírva bújok benne,
arcomat csúfítja
világ összes szennye.
Szomjad nem olthatom,
nincs az a hatalom,
mely a sivatagban
életet fakasszon.*

*Hagyjátok a rétet!
Fákat se bántsatok!
Minden kicsi zöldet
bölcsőmként áldjátok!
Szépséges folyóknak,
édesvízű tónak
vigyázd minden cseppjét,
az életadónak!*

2007. március

Elmúlás

*Kertek alján osonva jár,
rőt színekkel köszönt az ősz.
Ereszalja csendben búsul,
hideg a szél, zajos és bösz.*

*Roskatagon áll a vén ház,
repedés imbolyog rajta,
bagoly huhog a padláson,
kéménye már régen csonka.*

*Nyeregtetőn támaszkodik
törött ágú öreg akác,
pitvara is csupasszá lett,
üresen ásít a tornác.*

*Lopakodik az elmúlás,
itt az ősz a kertek alján.
Öreg idő öregen jár,
tovaszálló szelek szárnyán.*

2003. október

Görbe-körbe

*Ki körbejár,
görbén jár.
Ki görbén jár,
nem biztos,
hogy körbejár!*

2005. július

Sikátor

*Szürke sikátor csend-ködmönében
elfojtott, rekedt kiáltás rebben.
Riadtan felkap a pihenésre,
álomra ölmosult, becsukott szem.*

*Vetül a hang, mit a meszelt falak
kőrepedéstől árkolt lapja dob
át a szűk, kanyargósra épített
utcalabirintusok rejtekén.*

*Ott lent, a végén, hol fordul a tér,
a fehér fal élénk, vakító fény.
Tapad a pillantás, magához vonz,
mint vasmaghoz fémreszelék por,
és éget, mint kohóban izzó bronz.*

*Az egyetlen sötét árnyék pihen
egy falból kilógó erkély alatt.
Rezegve forr a déli levegő,
vonaglik, remeg, rezegve mulat.*

*Kapu csapódik, élesen csörren,
csattanva sikít egy vizesvödör,
kőburkolatra hideg víz toccsan,
az udvarban hátul asszony pöröl.*

*Aztán csend, a fény ott lenn rám néz, hív.
Már foglya vagyok, szemem rátapad,
a szűk sikátor forróságában
a nyár heve a nyakamba szakad.*

2005. július

Jónás

Jónás László: Álorcák

Mi itthon maradunk

Mi itthon maradunk.
Ezt parancsolja szívünk.
Menteni, ami még miénk,
lelkünk, a szavakat, melyeket
az anyatej édes cseppjeivel együtt
vettünk magunkhoz, és csontjaink
apró sejtjeinek magjába
mélyen elrejtve hordunk.
Helyt állva rendületlen,
türelmünket naponta dobjuk
időkarmolt ráncok mögé.
Nem gazdagodni, de élni,
emberi módon létezni
és tartozni az elszakított,
szenvedő mieink közé.
Vagyonunk a szépség szava,
egységet formáló erő,
hol félszavakból egész
gondolat értelmezhető,
és bólint rá hangtalan,
ki csak felét hallotta meg.
Érti, mi szívünkben forr,
velünk dalol, sír, vigasztal,
mert könnyebbé lesz a teher,
ha bajt nem egyedül cipel
gyenge vállain az ember.
Idővel kopik a bú, felejt,
mint folyó görgette szikla,
melyből csiszolt kavics válik,
ha sokáig sodródik
az örvényt forgató árban,
és végül megül a partmenti
elcsendesedett mosásban.
Így törnek minket a korok.
És a kőszikla sodródva,
megtörve, megkopva mégis
megőrzi a kemény magot.
Szétdarabolt sziklák köve,
ne kicsinyeld le a kavicsot.

*Mert millió apróságból
születnek megújult csodák,
hogymint alkossunk új egészet:
építsünk kavicszemekből
utat, hidat, házat, hazát.*

2006. január

Alkotó kezek

*Halk sóhaj ébreszt nyűgös éjszakán.
Vibrál, fesszít; álnok ez a varázs.
Szétpattanó álom nyirkos vánkosán
rendezetlen képek, szóhalmaz-parázs.
Sokszor átgondolt szín, szó, mozdulat
- halántékok vad lüktetése dobol-,
míg új Napot küld ránk a pirkadat,
el nem mondható ütemű dalt dúdol.*

*Vajúdik az ember. Teremtés kinját
hordozza felcsillanó, makacs hittel...
- Úgy! Hát legyen meg az akaratod! –
és éjszakából nappal, nappalból éj
változik, míg az el nem mondható,
megálmodott testet öltött mámor
ujjak begyén születésbe táncol...
A kéz, az áldott, megformázza
a belső, csodaszép világot.*

*Hát alkoss! Add át a benned rejlő,
tűzből felragyogó harmóniát,
szétosztva a szépet szomjazóknak,
és a teremtés legyen égi jutalom
a fáradhatatlan alkotónak.*

*Álmodj és alkoss! Bú és gond között
törd át a láthatatlant, fogd meg
finom vonással sötét árnya fölött
a megfoghatatlant, mi legbelül
te magad vagy! Mit másoknak átadni
késztet egy olyan erő, mely felemel;
bár gyötrő fájdalma görcsbe ránt,
vörösre duzzad a szem, fáj a hát,
és akkor visz innen út tovább,
ha magadhoz engeded a fény
megtisztító, melengető sugarát.*

*A festett vászon színektől ragyog.
Faragott fából kinő egy rózsaaág.
Anyagból jelképpé sűrűsödő minta,
egy idevarázsolt világ nevet rád,
és a füzérbe rendezett gyöngy
sejteti a nőt, ölelő karéjba
fonva finoman ívelt nyakát.*

*Alkotó kezek! Embert dicsér a tett,
lelket üdít az áhítat, a fáradt,
göbbedt ujjak, a kidagadt erekből
születő remény a szebb után
ámulatba ejtve vár, míg az alkotó
félénken, izgalomtól remegve néz;
és egy egész világot – játékosan -
feléd nyújt szelíden egy kéz...*

2006. május

Keletre szálllok

*Keletre szálllok,
ahol az álmok
valóság földjén járnak.
Suhan a szellő,
repít a felhő,
Emese, hívlak ősanyámnak.
S ímhol a táltos
sztyeppéken szálldos.
Csaba királyfi, merre jársz most?
Mindig elmenni,
új hazát lelni,
földemről űznek az idegenért.
Nem adom jussom,
nem hagyom sorsom,
egyedül küzdök az életemért!*

2005. október

ISTENI JÁTÉK

Isteni játék...

*Uram! Merre jár tekinteted,
mellyel átfogod a mindenség
rejtekének számtalan zugát?
Gyarló lényre áldozol időt,
veszkődész hamis, álszent panasszal,
adtál fügelevél helyett ruhát.*

*Nézd! Emberré gyúrva sírunk,
vagy vígan nevetünk az égre,
rázkódó vállakkal kutatva
holléted, s esküszünk a földre.*

*Te, kinek a végtelen semmiség,
és változó a változatlan!
Kinek nyolc-tíz emberöltő
pillanat, és fényes csillagok
színes égi labdacsokok gyanánt
villannak föl-le kezed alatt.*

*Rendet rendezetlen fölött tenni,
mint gyermek, ha játszást befejez,
csendben fürkész a tekintet,
míg idő alkot végtelen türelmet,
miközben tombol a bolygókhoz
hozzárendelt sötét kárhozat.*

*Mert kárhozattá lett itt minden,
mihez az általad teremtetten lény,
a porszem ember hozzányúlt.
Tudás almája? Rég leérett
- húzába rágcsáló költözött-
férges, éretlen gyümölcs lehull.*

*Bűnök számtalan sokasága,
mely kárhozatunk mutatja!
Éheznek sokan, meghalnak,
míg más hatalmas költséggel
távoli csillag titkát kutatja.*

*És ha a világlakó vándor
imára másként kulcsolja kezét,
egymással vív sátáni harcot
érted, kegyelmedért, az Istenért!*

*Szabadság? Vad, eltorzult alak!
Fáklyaláng? Füstje mar! Hős? Lázadó!
Igazság? Szegény házaló!
Nyög a hazugság terhe alatt...
Sárból vetett, agyag testű lélek,
ragacsos tudattá vedli magát.*

*A kapukat gyorsan becsukják...
vagy nyitva nem voltak soha?
A kicsi, a Negyed, egésze
hazudva felvergődi magát,
és az EGY nem lesz sehol,
mert nem lehet Egy az, ami
hamis, és elárulja az Atyát...*

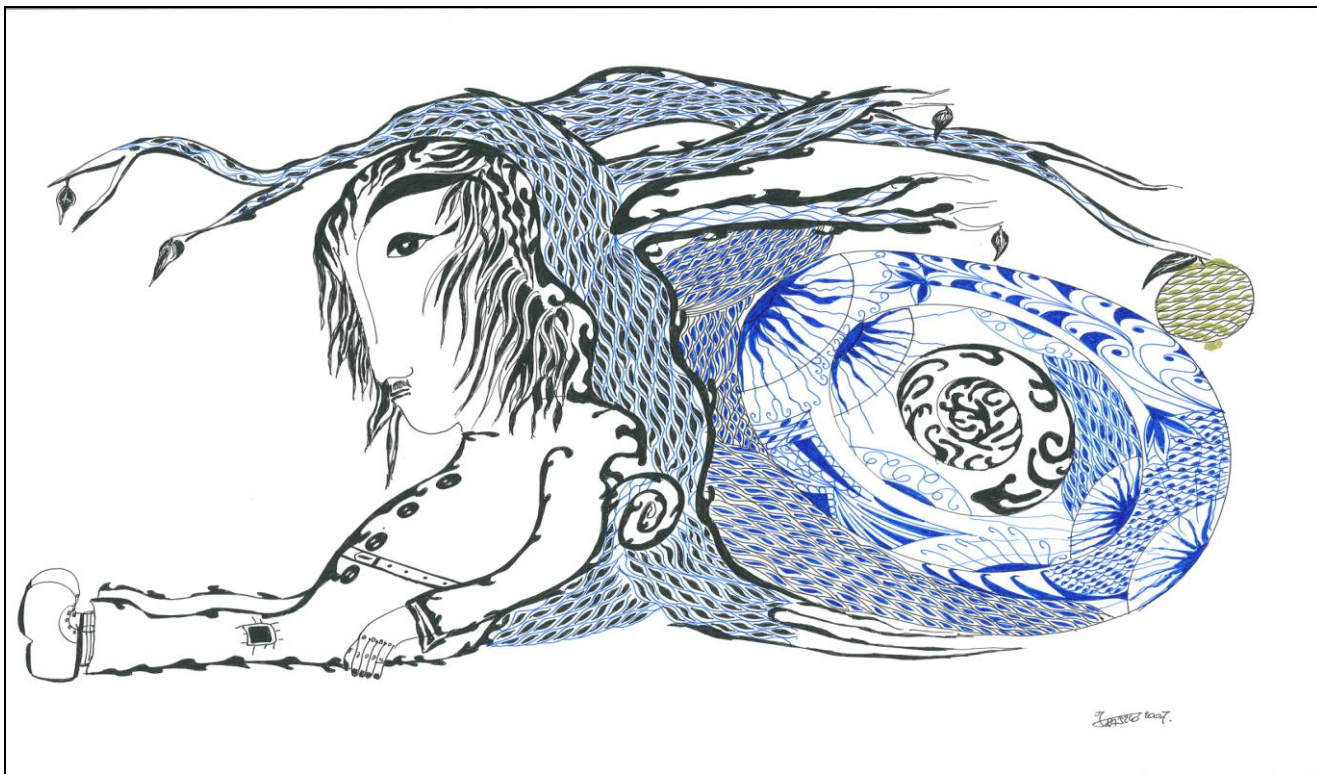
*Alábuknak a csillagok.
Sár, bűzös mocsár nyeli el,
mit Isten alkotott, aztán csend;
sötét... sötét és csend....*

*Égi lény talál elhullott magot....
Ott! Ott lenn a hetedik. A Föld!
Annak Édenében egy fa virul...
Asszony! Ne vedd magadhoz gyümölcsét!
Ha mégis... legyél örökre átkozott!
2006. november*

Munkanélküli

*Megvetéssel sújtja a valóság.
Most csak egy senki éhenkórász,
ki szakadt, lyukas zsebbel kódorog.*

*Szemében a szorgalom, a jóság,
lobogó, majd kihunyó gyertyafény,
kacagó, maró gúnnyal háborog.
2005. október*

Jónás László: Ádám

Táncol a Teremtő

*Táncol a Teremtő,
ünnep hajol értem,
önfeledt boldogság
gyengéd ölelésben.
Isten érint engem,
érzem közelségét
csókban és mosolyban,
teremtő szent lényét.
Ő táncolt le minket
erre a bolygóra,
galaxis szélére,
kicsi sárgolyóra.
Mikor ő balra lép,
tánca fiút dobbant,
és ha jobbra fordul,
akkor leányt koppant.
Ifjúként merésznek,
öregembert bölcsnek,
gyönyörű szavakkal
megértő embernek.
Táncol a Teremtő,
inge lobog rajta,
egész belehevül,
reng a menny padlata.
Átadja most magát,
át a feledésnek,
Isteni gondolat
ébred teremtésnek.*

2005. február

Jégtörő

(Vágfalvy Ottó festményéhez)

*Jégtáblák tapadnak egymás közé,
sarkuk élesen letöredez.
Repedések között víz-rések nyílnak
- lics-locs, lics-locs -
kedves, ismerős locsogás ez.
Mint penge éle, csillanó széle,
tükröző fénye el-elvakít.
Csomóba fonva nádköteg hajlik,
pengeti a szél a nád húrjait.
Százfele tépett kócos bugája,
jég alá fagytak hasadt szálai.
Bent, a mély fölött, zengőn pattan,
rianva tűnnek el a víz álmai.
Ott kint a télnek nincs hatalma,
óriás hegyekké torlódik fel,
partra tolja hatalmas karja,
jégtörő Mátyás ül a jéghegyen.*

Balatonalmádi 2005. október

Álmatlan éjszaka

*Álmatlan éjszaka dobol,
kínképek homályba szöknek.
Ugyanaz ezerszer, százszor,
homlokomra verítéket terít,
sötétség harap, félve reszket.
Megint egyedül vergődöm
át a mocsáron, görcs feszít,
a rém belém mar, nem ereszt.
Már láttam ugyanezt,
ő is ismer, és fél nagyon,
lehet, hogy nappal jámbor,
de éjszaka van, és ekkor
támadni küldi a borzalom,
és a képzelet elszabadult árka
barázdát szaggat az ágyra.*

2007. május

Őszi fény

*Felhőre ül a fénysugár,
alszik a kert, alszik a nyár.
Aranyhaját hinti le
lombok között sietve,
idetéved az ölembe.*

*És tovahúzza karjait,
szőlőkacs kusza álmait
rejt a lugas, kékes
fürtökben lóg az édes
édeni gyümölcs, fenséges.*

*Mosolyát hamva takarja,
a fényben felzizzen egy méh,
szárnyát lebbenti lágyan,
fürdik a futó sugárban,
ölelő fény mámorában...*

*Suhan a kerten, réten át,
víztükrében nézi magát,
és elalszik édesdeden
napraforgó-levélen,
hol sárgul a folt közepén.*

2006. szeptember

Tihany

*Emlékül állított tábláit nem őrzi
ódon klastrom mállott, kőfalú romja.
A visszhang már régen messze szállt,
tán a páratól hamvas dombok közé,
a mindig morcos Belső-Somogyba.
Kálvária hegyén új szelek fújnak,
üvöltő fájdalmat titkol ma a nép,
happy-boldogságtól visszhangzik az utca,
csak bennünk él még a kecskekörmös kép.*

2007. augusztus

Gyönyörűség

*Nézem a fákat.
Levélsruhákat
rezegtet a szél.
Suttog és susog,
titkosan motyog
elhaló hangon
egy hulló levél.*

*Arany és lila
fürdik a Napban,
benne lubickol,
égő katlanban,
s elbújik bágyadt
éjpuhaságban,
hegy mögé bújó
felhő zugában.*

*A víz is táncol,
és a ködfátyol
közel és távol
lágyan betakar.
A túlsó partról
sodor ködruhát,
fagyos tél vágat
jég-tavon át.*

2006. október

Alkony

*Távol a fákon leszáll az alkony,
éjszaka tör a düs lombok közül.
Pislogó fénnel ott fenn az égen
Esthajnalcsillag gyémánttá kövül.*

*Feltűnik mind, a csillagok sora,
Balaton fölé vén Göncöl vonul.
Arcát keresi a nyugvó vízben,
fakó ragyogása párába borul.*

*Lebben a levél, játszik az ágon,
mozdul a víz is, a hullám bodor.*

*Száttöredeznek az égi fények,
az esti szellő felhőket sodor.*

*Egyre sötétül, bújik a csillag,
a nádasban valami szöszmötöl.
Az üres part ezernyi lámpa
fényében ékesen tündököl.*

2005. szeptember

Nyári vihar

*Hegy mögött dörren, igába jármozd,
vezesd elő a Riskát hamar.
Villám hasítja fenn a felleget,
jön nagy haraggal, itt a zivatar.*

*Kérődzve hagyja, hogy taszigálja,
busa nyakára járom kerül,
szekérre rudat csomóz a gazda,
ostoron fickó pattog veszettül.*

*Forog a villa, hányják a szénát,
sűrűn terül a rendje lent,
siess, siess, jön az égi áldás,
boglyát szaporán, jól igyekezz!*

*Kapu kitarva, szekérnyikorgásra
ugrik a háznép, mind serényked.
Sötétlő felleg már a határban
veri a földet, záport ereszt.*

*Mire az eső szakad javából,
eresz alatt áll az ázott sereg,
illatos széna benn a pajtában,
a sűrű vízcsepp lábukhoz pereg.*

Csíkvacsárcsi 2004. augusztus

Békés karácsony

*Békés karácsony, hópihe álom,
leszálló este, titkos némaság.
Csak a falióra csendes tiktakja,
ismétli egyre szívünk óhaját.*

*Fenyőillatban fürdik az utca,
bent a házakban arany lesz a fény.
Apák gyűjtanak illatos gyertyát,
szeretet éled most e földtekén.*

*Mozdulatokban nagyanyák élnek,
simul a tészta a kezek alatt,
fahéj, szegfűszeg és méz illatoz,
a százéves kredenc ünnepet tart.*

*Asztalhoz ülnek, kik összejöttek,
előkerülnek a régi mesék.
Mire elfogynak kalácsok, sülte,
lebegnek köröttük éjtündérék.*

*Csilingelő hóhullású éjen
gyermeknek néznek kíváncsian rád:
elhiszed-e még? Arcod kipirul,
mikor a nagy csodát elmondanád.*

*Azán az álom elviszi őket,
marad a kávé, bor az asztalon.
Már csak az öreg és a felnőttek
beszélgetnek halkán a pamlagon.*

*Álmos lett az éj, suttogó a csend,
büszkén áll díszeiben a fenyő.
Valamire még vár rezzenetlen,
fényről álmodik, míg eljön az idő.*

*Egy ének zsong áhítatba öntve...
Pásztorok járnak, messze száll a hang.
Ló dobog, szánt repít hóport felferve,
és felcsendül vígan az éji harang...*

2006. december

Hargitán láttam

*Hargitán láttam,
hegy oldalában
ballagott a nyáj
a pásztor után.*

*Pörge kalapja
perelt a napra,
bús dallam sírt fel
a régi furulyán.*

*Vitte a hírét,
nyáj közeledtét,
nyíltak sorban
mind a kapuk.*

*Fenn a havasban
már téli fagy van,
álmodik a nagy hegy,
és hallgat a kakukk.*

Csíkvacsaéresi 2005. október

Az nem érti...

*Aki még sohasem írt róla,
aki nem tudja, miről szól
a kecskeköröm-legenda,
és nem hallgatta fülvélve:
távoli visszhang felel-e?
Aki még nem evett süllőt,
sem veresszárnyú keszeget,
csónak nem ringatta lágyan,
nem látta, hogy bujkál a Hold
Tihany mögött haloványan;
a Nap hídja mint feszül fel,
bibor esten hogy tűnik el;
fakó, sötét mélység felett,
mikor végleg elborítják
vörösen izzó fellegek.*

*Ki nem hallgatta nyáréjen
szerelmes szív hő óhaját,
susogó nád, csobogó víz
szellőhozta bús sóhaját,
kit nem kócolt még langyos,
vidáman futó déli szél,
testének bronzbarna színét
még soha nem irigyelték,
a csillanó tó azúrkékje
nem íródott szemének
szivárványt leső tükrébe,
nem látta, vakító fényben
suhanó fehér vitorla
a nyári ég alatt, hogy ragyog,
s önfeledt, víg kacagásban
az emberek milyen boldogok.*

*Kinek fodros, mohó hullám
nem ölelte vízbe taposó lábát,
nyári záporok hidege
nem paskolta napégett hátát,
aki nem fázott didergőn vacogva,
mikor felbömbölt az orkán torka,
nem látott szárnyaló sirályt
eget hasító széllal dacolva,
az nem érti, mit rejt e szó
szerető szív féltő mélyén,
mint kincset rejt sötét tárna
izzó gyémánszem titkos éjén,
egy hang selymes suhogása,
amint dallammá lesz az egész...
Némán állunk mesés partodon.
Miénk vagy, gyönyörű tavunk,
ezerszínű, ezerarcú Balaton.*

2007. október

A tónál

*Zöld fény a tóban,
harcsafogóban,
tükröz a vízen
a kék drágakő.*

*Körben a fákon
mézízű álom,
suhanó szellő,
oly részegítő.*

*Fényszőtte hidon
megáll az alkony,
sötétbe vonja
egy fura felhő.*

*Hullámfaragta,
vízmarta partja,
gyöngyfényű kagylót
rejt a vén idő.*

2005. május

Kérészek

*Fény lobban, kikelet lángol,
meleg, áldó napsugártól
parány lepke élet ébred.
Szivárványos fénye csillog,
cikázó tűz, gyémánt villog.
Virágvarázs ez az élet,
kérhetetlen az enyészet...
A szerelem forróházban,
víz-sodorta múltó nászban
a kérész mind semmivé lett...*

2004. június

Esőkísérő-dicsérő

Dús felleg von kéklő eget
tarjagos, sötét kárpitba.
Kitáruló felhőrezen,
fény sugar ül elmélázva,
és leszökik hirtelen
szivárványként itt terem.

Zápor szakad zajongó,
cseppjében aláhulló.
Hátát suhogva paskolja,
ki ezüst arcát bámulja.
Szaladó felhőkkel futva,
szél komája, gibic társa.

Hírvivőként faágat ráz,
hogy ő zúgó nyári vihar.
Pedig csak vízhozó mámor,
mely űzve port, lanyhaságot,
vidámmá tesz egy rekkenő,
álomba merült világot.

2005. június

Ábrándos világ

Tóra vetülő árnyék,
rajzol fura alakot,
ringó víz kavarja fel
a part menti iszapot,
hozzáadva álmos színeit.
Vakítón csaló a fény,
rejtelmek üdve tárul,
szítakötő lét enyém,
tavirózsa kitarul,
szél borzolja víz fodrait.
Imbolygó nádason
hullámok megtörnek,
vad, borzas csillámokon
átbukva menekülnek,
ellopva magukkal álmaim.

2004. szeptember

A víz szentsége

*Habjaiból született Vénusz
és sok millió parány
- ősvizek-ringatta hullámokon -
régés-régen, az élet hajnalán.
Legyen bár parányi csepp,
ködökből feltörő sűrű pára,
sziklák közt fakadó forrás,
zuhatag elsőprő sodrása,
szűnni nem akaró havazás,
édes, sós, csorgó, kicsi ér!
Folyam! Mely aranyát cipelve
szüntelen rohan, míg tengert ér!
Legyen fátyolfelhő az égen,
esőtől felázott latyakos mező
bármilyen más, mely vízzé válik:
gleccser, le egészen az óceánig!
Legyen bármilyen, melyből víz fakad
az áldott sugarú Nap alatt...
Ez a kincs gyémántnál többet ér,
mert lehet parány bogárnak
egy cseppje hatalmas tenger,
élő víz nélkül semmi vagy,
istent játszó ember...*

2005. február

Nyári kép

*Csobbanó hullám, parton loccsan,
simulnak lábamhoz fodrai.
Fecske cikázik, vízből kortyol,
szomjasan várják fiókái.*

*Cseresznye lóg fűrtben a fákon,
csicsegve száll rá sok madár.
Futkos bábót cipelő hangya,
egyet kémlelve zivatart vár.*

2005. július

Esti tó

Víz fölé magasló, sötétlő hegyek
lábuknál égőn ragyogó gyöngyszemek.
Látó kezek fűzik, gyorsan nő a lánc,
fénylő remegés, libegő tündértánc.
Parti fények ontanak most világot,
ők díszítenek estéli világot.

Szakadt felhők között bukdácsol az ég,
sötétlő színeit festi fel a kék.
Szél borzol ezüstöt hullámozó vízre,
mélá álmosággal fut a fövényre.
Még itt-ott alábukik, fény lubickol,
majd hirtelen, hegyek mögött eliszkol.

Rejtelmes csendjében a víz elpihen,
békésen csobbanva, lágyan, szelíden.
Csendes a nyári est, neszek elülnek,
sötét tükrére ködfátylak feszülnek.
Bágyadt suttogással veti meg ágyát,
szél sem zavarja bóbiskoló álmát...

2004. július

Szunnyad a föld

Hallgat, szunnyadón a föld,
hó takar utcát és házat,
fehéren fénylik lenn a völgy,
dér díszít minden faágot.

Hókristály pillegve száll,
megpihen bokrok tövén,
ágak hajlatán hű lakáj,
palástot terít fák ölén.

Ünnepi csendes fehér,
alszik a föld, mély az álom,
álmodja, hogy semmi sem szebb
a tavasznál a világon.

2003. december

Selymes ősz

*Selymes verőfény közt félig kábán,
szomjasan bókoló őszi aszály.
Sárga, fekete csíkos mezében
lugasszőlőre fürge darázs száll.*

*Zizzenő szárnya játssza a nótát,
Nap aranyától mézre édesült,
illatos bogyók édes levétől
szédítő, vad táncra részegült.*

*Kerítés mellett lehajtja fejét,
érett maggal telt a napraforgó,
terített asztalként vár vendéget,
csirregve száll rá sok éhes rigó.*

*Tiritarka színei kopottan
bámulnak a hidegülő égre,
felvillan még egy-egy porcsin
megkéssett, vakító üdesége.*

*Vadszőlő kék bogyója díszlik
ékes bordóra vált levéllel.
Hullik a dió, tört héjával,
mókustól fosztott belsejével*

*Fű között ül moccanatlan.
Cinke libben fölé könnyedén,
télire gondol, váj keményen,
talál-e, gerle les fa tetején.*

*Mégegyszer felragyogó fény
festi vidámmá az őszi napot,
téli álom előtti vendégek,
őszi csendet, nyugalmat hozók.*
2004. október

Téli délután

*Roppanó lépés, hóban toppan,
zendülő jégcsap eresz alatt,
nyargal a szél hópihét űzve,
nappal fénye estébe halad.*

*Szánkó suhan végig a völgyön,
sikong a sok vig apró gyerek,
elfáradt éppen, anyja ölében,
nézd csak, az egyik már szendereg.*

*Felhődunnából pehely táncol,
kristály szárnyakon égi sereg.
Álmot hozó estét varázsol;
elcsendesül a fáradt gyerek.*

2004. január

Hulló hópihéken

*Hócsipke kerítés öleli a házat,
finom, puha takaró fedi a fákat.
Oszlopok tetején hóbuckot rakó szél,
hulló hópihéken hótündér üldögél.*

*Szikrázó fényben csillámot rejtő hó,
zendülő jég hátán, karcot húzó szánkó.
Süvítő szél támad Füred partja felől,
vastag hófelhőket görget maga előtt.*

*Meglenget faágat, kergeti a havat,
lesöpört jegével otthagyja a tavat.
Vadlibák csapata száll a jeges vízre,
a hideg berekből tóra húznak este.*

*Lassan az alkonyat befedi a tájat,
hócsipke kristályok kavarogva szállnak.
Ott fenn Holle anyó megrázza a párnát,
estéli tó csendje elűzi a lármát.*

*Sárga fények gyűlnak végig a part mentén,
valami más érzés ezen a szent estén.
Békés, áldott varázs szűzi tisztasága
terül a vidékre, hófehér tél álma.*

2003. november

Imádságféle a feljebbvalóhoz

Uram! Mit mondjak? Jönnek a hibák...
rejtőzől, a Föld magára hagyott;
istentelenné vedlik a világ,
megalázva, mit örökölt kapott
attól, ki valaha előttünk járt.
Tőlünk mindig számon kéred a jót,
mi kitől kapjuk meg a tartozást,
ha ide rendelsz koptatni a szót?
Engedj magadhoz, Uram, ne üres
megfáradt szívvel nézzek az égre!
Tudod, beszélnünk kellene végre!
Őrangyalom megint sztrájkba lépett,
nem tudom, mikor veszed már észre?
Vajon elég az angyalok bére?
Búcsúzóul annyit mondott,
régóta szolgál, s jutalmat kérve,
még egy új adót vetettél ki rá.
Nem ezt ígérted neki egy éve!
Azóta árnyékként tengek-lengek,
mint pásztor nélküli árva bárány.
Sátán csábít, üzenet mindennap,
kezdek félni, senki sem ügyel rám!

Uram! Átnézhetnéd a könyvelést,
programodból töröld a dübörgést!
Jó lesz élni, szelíden, boldogan.
Mi örömmel adunk másnak, ha van...
És tudnod kell, azért teremtetted,
ember, soha ne legyen egyenlőbb
az embernél!

2007. október

Végszó

Nézem milyen színes a kép,
s a végtelen üzenetét hozza nekem,
mit értő szem láthat csupán.
Megtalálom bennük létünk ékkövét
vagy tovább nő bennem a talány?
2008. április

Tartalomjegyzék

<i>Nevető Hold</i>	1
<i>Holdanya</i>	3
<i>Éji lámpás</i>	4
<i>Ne vess Hold</i>	5
<i>Lángoló Tűzmadár</i>	6
<i>Hold-leány</i>	7
<i>Kettőnk dolga</i>	7
<i>Holdasszony</i>	8
<i>A szent titok</i>	9
<i>Farsangra</i>	9
<i>Holdigéző</i>	10
<i>Örömök tűzében</i>	11
<i>Jöjj el</i>	12
<i>Fohász, születés előtt</i>	13
<i>Ráolvasás</i>	14
<i>Égszínké</i>	15
<i>Eszter szomorúsága</i>	16
<i>Nefertiti</i>	16
<i>Várákozás</i>	17
<i>Lila ruhában</i>	17
<i>Hajnali álom</i>	18
<i>Küzdés</i>	18
<i>Életrajz</i>	19
<i>Aki szeret</i>	19
<i>Szeretlek</i>	20
<i>Enikő vigasztalása</i>	21
<i>Tükör</i>	21
<i>Hűség</i>	21
<i>És ahogy öregszik</i>	22
<i>Te, én</i>	22
<i>Álmom és vágyam I.</i>	22
<i>Haiku versek</i>	23
<i>Esti kép</i>	30
<i>Válasz a keresőknek</i>	31
<i>Hiába</i>	32
<i>Vektor és Mátrix</i>	32
<i>Mi lesz, ha</i>	33
<i>Káromlás</i>	33
<i>Pásztornép</i>	34
<i>Gondolat</i>	34
<i>Ott fenn, Északon</i>	35

<i>Szerető ölelés</i>	35
<i>Ej, ha te nem lennél</i>	36
<i>Az a vánkós</i>	36
<i>Kőrözsa</i>	37
<i>Magamnak élni</i>	37
<i>Valaki jön</i>	38
<i>Aki nem ér rá</i>	39
<i>Áldott élet</i>	40
<i>Ha hallgatsz</i>	41
<i>Rend és káosz II.</i>	42
<i>Én</i>	42
<i>Hátrabukfenc</i>	43
<i>Ariadné</i>	43
<i>Vonat a vágányon</i>	43
<i>Megméretés</i>	48
<i>Neki éppúgy, mint neked</i>	49
<i>Forgószél-idő</i>	49
<i>Úgy járok</i>	50
<i>Székelykőnél</i>	50
<i>Egy nyári délután, versben elbeszélve</i>	51
<i>Kincseim</i>	52
<i>Az út</i>	53
<i>Hosszú úton</i>	54
<i>Idelenn és odafenn</i>	55
<i>A kereszt kész</i>	57
<i>Csalóka</i>	58
<i>Csak</i>	58
<i>Aki elmegy</i>	58
<i>Tavaszi szerelem</i>	59
<i>Pusztába kiáltok</i>	59
<i>Kincseimből</i>	59
<i>Régi új otthon</i>	60
<i>Vendégek</i>	61
<i>A szótündér</i>	62
<i>A Föld embere</i>	63
<i>Olvass</i>	63
<i>A víz fohásza</i>	64
<i>Elmulás</i>	65
<i>Görbe-körbe</i>	65
<i>Sikátor</i>	66
<i>Mi itthon maradunk</i>	67
<i>Alkotó kezek</i>	68
<i>Keletre szállok</i>	70

<i>Isteni játék...</i>	71
<i>Munkanélküli...</i>	72
<i>Táncol a Teremtő</i>	74
<i>Jégtörő</i>	75
<i>Álmatlan éjszaka</i>	75
<i>Őzi fény</i>	76
<i>Tihany</i>	76
<i>Gyönyörűség</i>	77
<i>Alkony</i>	77
<i>Nyári vihar</i>	78
<i>Békés karácsony</i>	79
<i>Hargitán láttam</i>	80
<i>Az nem érti</i>	80
<i>A tónál</i>	82
<i>Kérések</i>	82
<i>Esőkísérő-dicsérő</i>	83
<i>Ábrándos világ</i>	83
<i>A víz szentsége</i>	84
<i>Nyári kép</i>	84
<i>Esti tó</i>	85
<i>Szunnyad a föld</i>	85
<i>Selymes ősz</i>	86
<i>Téli délután</i>	86
<i>Hulló hópihéken</i>	87
<i>Imádságféle a feljebbvalóhoz</i>	88
<i>Végyszó</i>	88

Kedves Olvasó!

Ezzel az összeállítással haladok tovább azon az úton, amelyen első kötetem kiadásakor kezdtem járni, és amely elvezethet az emberek szívéhez.

Sok ember számtalan gondot hordoz. Olvasás közben a lélek elcsendesedik, és máris nem érezzük olyan nehéznek az élet dolgait.

Ha ismerősökkel találkozunk, álljunk meg egy szóra, egy köszöntésre és mosolyogjunk, mert a mosoly útlevét a szívhez.

Tisztelettel ajánlom verseskötetem:

Szakáli Anna